

Midnattsropet

Nr 3 • 1986 • Årg 27 •

Maranata — Du vår Herre kom!

Pris 8:-

I DETTA NUMMER:

- **GUD OCH MAMON — schizofren religiositet!**
Högaktuell ledare av Arne Imsen. Sid 4-5
- **SE GUDS LAMM!** Appell av Kjell Hägerman. Sid 6-7
- **HERRENS PÅSK** Predikan av Arne Imsen. Sid 8-9
- **VÅGA LIVET!** Påskbetraktelse av Stina Fridolfsson. Sid 10-11
- **EFTERFÖLJELSE OCH FÖRFÖLJELSE** Av Trevor Saxby. Sid 12-13
- **GUDS KÄRLEK — FRIHETENS NYCKEL** Av Soledad Danielsson. Sid 16

Omslagsbilden: Kirssi från Västindien i norska fjällen. Foto: Per-Arne Imsen. Se sid 14-15

GERTRUD JOHANSSON bor i kristen storfamilj i Göteborg:

— Varje familj borde öppna

Intervju: ULLA NÄSHOLM

Upp på en höjd i ett äldre bostadsområde i centrala Göteborg bor en kristen storfamilj. Det är Gertrud och Tage Johansson med sina fem barn, nygifta Soledad och Lars Danielsson, Tony Eriksson, och av och till också Tomas från Dalarna.

Någon bilväg till det pittoreska huset finns inte. Bil och andra samfärdsmedel som används får lämnas nedanför den branta trappan som måste användas för att nå upp till huset. Fast nedanför huset går förstås spårvagnar och bussar, även om nu huset ligger i förnäm avskildhet från de övriga husen i området.

Huset byggdes någon gång i början på 1900-talet. Det är ett stort gammaldags hus med väldiga rum och sallar där många fester och tillställningar ägt rum under tider som gått. De stora utrymmena kommer väl till pass när storfamiljen samlas till möten och sammankomster i huset där det också bedrivs skola eller rättare sagt hemundervisning.

När vi kommer in i huset håller man på att avsluta förberedelserna för en födelsedagsfest. Det är Tony Eriksson som passar på att fylla 22 år. Barnen i huset springer av och an, tisslar och tasslar och förevisar stolt teckningar och andra presenter som de gjort till Tony som de gillar väldigt mycket.

— Jag kan stå på huvudet. Vill du se? hojtar Linus fyra år och ställer sig på huvudet i soffan. Vi går in i vardagsrummet och där står en jättetårta mitt på bordet.

— Jag vill ha en så stor bit som man får, meddelar Emanuel, ett av de andra barnen.

Konversationen under kvällen sker på svenska,

Hela familjen Johansson samlad. Fr.v. Tage, Elisabeth, Magdalena, Gertrud med Linus, Mirjam och Emanuel.

engelska och spanska. Soledad som är från Chile har besök av sin mamma och hon kan inte tala svenska. Det blir omväxlande engelska och spanska som måste användas. Elisabeth och Mirjam lyssnar intensivt till engelskan som kvinnan försöker underlätta för barnen genom att tala sakta och tydligt. Flickorna svarar på engelska, först försiktigt och trevande, men senare mera ivrigt då de glömde bort att de *egentligen* inte kunde så mycket. Under kvällen tittar de på frimärken från olika länder och kommenterar olika märkvärdigheter de kan se i motiven.

Barnen undervisas hemma av sin mamma, Gertrud. Ännu så länge är det möjligt att undervisa barnen hemma. Och att titta in i barnens skolsal

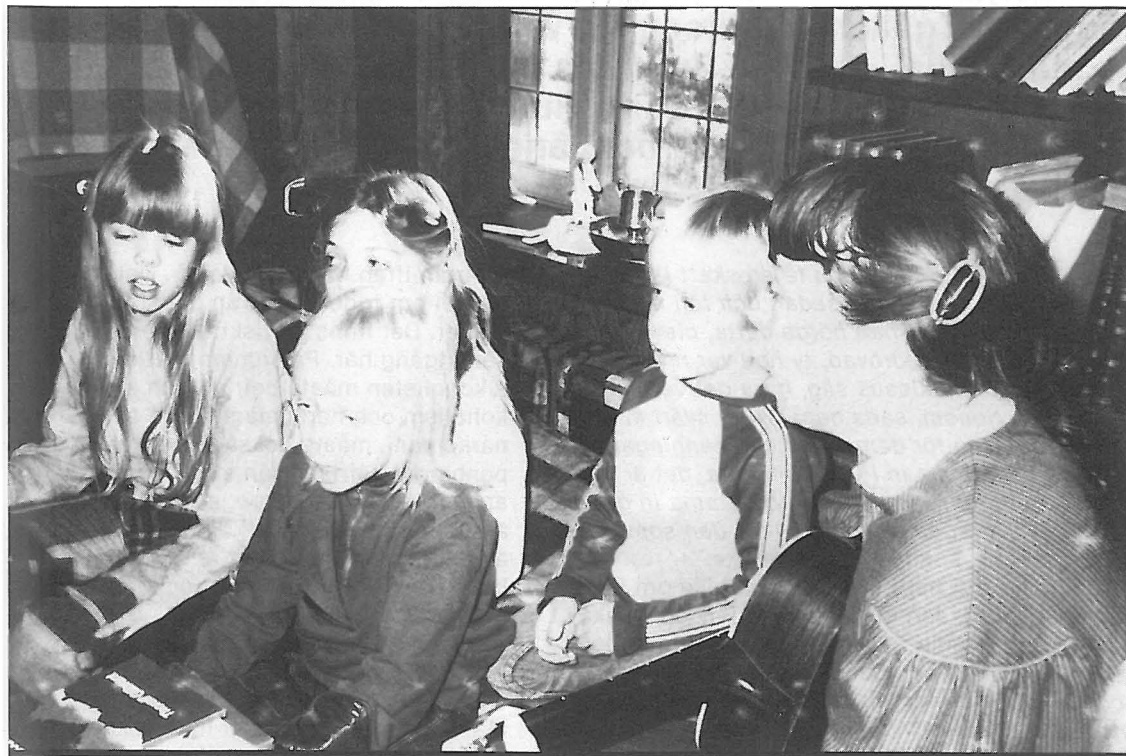
visar att det är något av en idyll. Barnen visar upp sina bänkar, böcker och vad de åstadkommit av teckningar och andra konstverk. Det är givet att kritiken om att barnen blir isolerade, att det blir torftigt etc när föräldrarna själva undervisar inte håller, åtminstone inte i det här fallet.

Storfamiljen hyr ut rum och genom detta kommer man i kontakt med många olika slags människor. Ofta är det utlänningar som söker sig till Apotekargatan där huset ligger. Chile, Israel, Irak är några av de länder som är och har varit representerade där under sista tiden. Fortfarande bor flera

sitt hem för människor i nöd!

— Överhuvudtaget tycker jag att varje familj borde öppna sitt hem för flera än sig själva. Vi vill att vårt hem skall vara öppet också för andra människor, särskilt för sådana som på något sätt behöver vår hjälp.

— Prylar och hög standard betyder inte så mycket. Man skall inte ha så fint att man inte vågar ta emot människor i sitt hem.

Gertrud Johansson sjunger med barnen.

invandrare i huset. Soledad från Chile kom som hyresgäst för något år sedan. Hon blev frälst och döpt i storfamiljen och efter en tid flyttade hon in i gemenskapen där hon nu bor tillsammans med sin svenske man.

Under somrarna kommer många turister — storfamiljen har vandrarhem under turistsäsongen. Men grannarna är lite konservativa och ville inte att det skulle finnas vandrarhem där. Enligt lagen mötte det inget hinder, men man gick så långt att man vände sig till

hyresvärderna för att försöka stoppa vandrarhemsverksamheten under somarmånaderna. Det blev överläggningar och diskussioner och till slut lugnade man ner sig — Göteborg är ju faktiskt en turiststad — och lät mer eller mindre motvilligt vandrarhemmet finnas där under några sommarmånader.

Det ser nästan lite sörgårdsaktigt ut fast det är så nära stan. På

vintern kan barnen bygga grottor och snögubbar på tomten och under våren och sommaren är huset inramat av blomsterprakt.

— Du skulle se på våren, säger Gertrud. Det är så vackert här med all blomsterprakt att människor trott att det varit Botaniska trädgården som, inom parentes, ligger i närheten.

Men talar man lite med Gertrud inser man snart att det inte bara är ett underbart ställe att bo på och en idealisk plats för barnen att växa upp på. Man kanske

måste flytta. Det gäller faktiskt skolundervisningen. Gertrud är bekymrad.

— Jag vet ju inte hur det blir i fortsättningen när den nya skollagen trätt i kraft. Hittills har det inte varit några problem, men nu vet vi ingenting om framtiden.

— Paragraf 35 som många föräldrar stöder sig på när de undervisar barnen i hemmet har försvunnit och det verkar som det skulle bli svårare att få tillstånd för undervisning i hemmet.

— Får vi inte ha hemundervisning flyttar vi till Danmark. Blir det avslag på ansökan om undervisning i hemmet menar vi allvar med att bosätta oss i Danmark. Vi har vänner där och om det är nödvändigt flyttar vi dit med skolan och kanske en del av verksamheten.

— Radiosändningarna tänkte vi fortsätta med här. Den biten vill vi inte lägga ner, menar Tage som är glad över radioarbetet och den respons det väckt. Många ringer, skriver och en hel del vågar sig till och med att hälsa på hos storfamiljen — inte bara under ordinarie mötestider.

Tage spelar dragspel på torgmöten och andra möten. I sin ungdom ville han bli dansmusiker. Till viss del provade han på det också då han spelade på en del olika tillställningar.

— Genom sjukdom bevarades jag från det äventyret, säger Tage. Mycket följer i de spåren och umgängeskretsarna. När jag ser tillbaka upplever jag det som Guds beskydd att jag aldrig riktigt hann etablera mig i de kretsarna.

Barndomshemmet var inte kristet och Tage hade aldrig varit på något möte i hela sitt liv när han blev frälst. Det var genom ett kristet ra-

forts. sid. 22

H Ö G A K T U E L L T !

ARNE IMSEN:

GUD och MAMON

— schizofren religiositet

Bergspredikans undervisning är lärjungaskolans ABC. Den börjar med centrala och vitala frågor som gäller vårt förhållande till de materiella tingena. Jesus talar om att samla sig skatter i himmelen eller på jorden. Antingen kommer vi att ha vårt hjär-

ta här eller där. Och den inre livsinställningen kommer att bestämma kursen för våra liv.

Det finns inte något annat frälsande evangelium än det Jesus förkunnade och lärjungarna praktiserade i sina liv!

Lukas 18 handlar om två väsentliga ämnen: Änkans fattigdom och ynglingens rikedom. Den fattigdom som förde änkan i förbindelse med den store Givaren. Och den rikedom som ledde ynglingen bort ifrån Frälsaren. Det handlar om två oförenliga livsprinciper.

Änkan finns där företrädd av lärjungarna. De deklarerar fullt sant och ärligt: "Vi har övergivit allt och följt dig."

Den rike ynglingen var en meriterad ung man som kom till Jesus.

Luk. 18:18-25 "Och en överhetsperson frågade honom och sade: Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?" Jesus sade till honom: "Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. Buden känner du: "Du skall icke dräpa, Du skall icke stjäla, Du skall icke bära falskt vittnesbörd, Hedra din fader och din moder." Då svarade han: "Allt detta har jag hållit från min ungdom." När Jesus hörde detta, sade han till honom: "Ett återstår dig ännu; sälj allt vad du äger och dela ut åt de fat-

tiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig." Men när han hörde detta, blev han djupt bedrövad, ty han var mycket rik. Då nu Jesus såg, huru det var med honom, sade han: "Huru svårt är det icke för dem som hava pengar att komma in i Guds rike! Ja, det är lättare för en kamel att komma in genom ett nålsöga än för den som är rik att komma in i Guds rike."

Vi har ingen rätt att tolka om Skriften, den får tolka sig själv om vi ska komma fram till det svar som är det rätta och gudomliga.

Så fort vi nalkas det här problemet känner vi oss på ett eller annat vis sårade därför att vi funderar över hur det praktiskt ska kunna lösas. Är detta ett idealtillstånd Jesus ställer upp för alla sina lärjungar? Eftersom vi vill adressera det mesta av Guds Ord till andra, kryper vi bakom påståendet att det här var speciellt för den rike mannen.

Visst har Gud möjlighet att frälsa den rike. Men möjligheten ligger inte i att frälsa honom med hans penning-

ar, utan ifrån hans pengar. Det är frågan om frigörelse ifrån det som binder. Det finns faktiskt ingen reservutgång här. På samma sätt som alkoholisten måste befrias från sin alkoholism och narkomanen från sin narkomani, måste också den som har pengar befrias ifrån sina pengar. Och den frälsningen, säger Jesus, är mer påkostande och djupgående än någonting annat. Det är mycket lättare befria en alkoholist och narkoman än en girig ifrån girighet.

Penningen har ett fruktansvärt inflytande över oss. Den representerar en andlig makt som Skriften kallar Mammon. Penningen leder människan in i tillbedjan och tjänst. Hon förslavas under dess makt och blir alltmer beroende. Penningen intar den plats som tillkommer Gud. Den bygger upp en falsk trygghet som leder till förödande förväxlingar mellan det gudomliga och det materiella.

"Vi har övergivit allt och följt dig" sa lärjungarna. Jesus har aldrig någon gång, i något sammanhang, på något sätt breddat porten och ändrat

Midnattsropet

Omslagsbild: Kirsi från Västindien i norska fjällen
Foto: Per-Arne Imsen
Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-.
Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1986

på det ursprungliga budskapet. Utan det gäller för alla tider, och det gäller för Kristi lärjungar idag, lika mycket som någon gång förr, vi har ingen rätt att gripa in och ändra på det.

Luk. 18:28-30: *"Då sade Petrus: 'Se, Vi hava övergivit allt som var vårt och hava följt dig.' Han svarade dem: 'Sannerligen säger jag eder: Ingen som för Guds rikes skull har övergivit hus eller hustru eller bröder eller föräldrar eller barn, ingen sådan finnes, som icke skall få mångfaldigt igen redan här i tiden och i den tillkommande tidsåldern evigt liv.'*"

Alltså har vi då konstaterat att i dessa versar som är uttalade av Jesus Kristus ligger det en verklig, konkret situation.

DET HAR BLIVIT ETT UTTRYCK FÖR GUDS SPECIELLA VÄLSIG- NELSE ATT HA BANK- TILLGODOHAVANDEN.

Vi vet att det under krigsåren var ransonering på sprit. Vi vet också att en människa som kom till tro gjorde upp med sitt förflutna liv. Då gjorde man sig av med motboken. Och det var självklart att den skulle skatta åt förgängelsen. Men det finns en motbok som vi inte gjorde oss av med, utan som vi har dragit på i alla tider. Den boken är stämplad med en banks namn. Där har vi samlat vår förmögenhet, liten eller stor. Vi lämnade det ena, och behöll det andra. Ja, vi kristnade det. Det blev ett uttryck för verklig framgång och Guds speciella välsignelse att ha en bankbok med tillgodohavanden.

Jag kan inte förstå annat än att Skriften går emot ett sådant tänke- och handlingssätt.

Det finns inte något annat frälsande evangelium än det Jesus förkunnade och lärjungarna praktiserade i sina liv!

Det är frågan om att överge och lämna. Jesus tar ifrån oss någonting, men han sätter något annat i dess ställe. Men han gav oss inget löfte om att vi skulle få båda delarna. Vi kan inte leva under båda dessa sfärers inflytande och vara slavar under väsensstridiga herrar. Men vi ska lyssna till Jesus ytterligare i Matt. 6. Här talar Jesus om begynnelsefrälsningens stora problem. Och om man inte kommer tillrätta med de här problemen i starten, så kommer man förmodligen att dra med sig dem hela vägen. Om inte församlingen intar kategoriska och riktiga positioner kommer den att vilseleda människorna.

"Samlen eder icke skatter på jorden, utan samlen eder skatter i himmelen." Vi är alla samlare, och vi placerar det vi har samlat någonstans. Det som bestämmer var vi kommer att placera det insamlade är vår hjärteinställning. *"Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara."* Matt. 6:21. Jesus menar allvar. *"Samlen eder icke skatter på jorden."* Vad är det då för skatter Jesus kan avse i den här undervisningen? Helt uppenbart handlar det om ägodelar. Vi samlar på oss en massa ägodelar som så småningom blir en snara för oss, även om vi inte vill det. De blir medel till, direkt eller indirekt, att vi blir återhållsamma där vi borde vara nitiska, och nitiska där vi borde vara återhållsamma.

I den sista delen av sin bergspredikan drar Jesus upp gränsen. Vi befinner oss på den ena eller andra sidan. Bergspredikans undervisning är lärjungaskolans ABC. Och undervisningen börjar med centrala och vitala frågor som gäller vårt förhållande till de materiella tingen. Ingenting kan lämnas därefter som oväsentligt. Och här talar han om att samla sig skatter hinsides eller härstades. Antingen kommer vi att ha vårt hjärta här eller där. Och vår inre livsinställning kommer att bestämma kursen för vårt liv.

UNDER TIDEN VI SAMLAT HAR DET SKETT NÅGOT I VÅRT HJÄRTA; HIMLEN HAR TONAT BORT.

Har vi beträtt den ena vägen så kommer vi att få kraft ifrån den Herre vi tjänar att fortsätta på den vägen. Jesus talar om skatten, men han gör klart för lärjungarna att det handlar om en andlig makt. Penningen är guden Mamons starka tillgång och maktmedel. Därför får lärjungarna veta detta: *"I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon."* Det är hela tiden frågan om vad som är föremålet för min kärlek. Älskar jag Mamon så vill jag ha mera av Mamons rikedomar. Och jag kommer att bli en tillgiven tillbedjare. Habegäret gör oss intelligenta och uppfinningsrika. Men det gör oss fruktansvärt dåraktiga då det gäller att inta rätta attityder till den tillkommande världen. Vi bedrar oss och vi bedrar andra. Vi inbillar oss att det finns ett mellantillstånd så att vi kan ha både Mamons och Guds välsignelse.

Schizofren religiositet! Det blir förfärligt bedrägligt i längden. Och ingen kan härda ut med den slitningen utan att skapa en kluven personlig-

het. Jesus måste lära oss att avlasta oss det vi har samlat.

Jesus vill leda oss in i de heliga bekymren, så att bönen Fader vår blir vår personliga upplevelse. *"Fader vår som är i himmelen."* Vi har vår skatt där, därför kan vi be med frimodighet. Vi har inga andra försörjare eller något annat bankkonto eller förråd att ösa ur. Vi är dag för dag, stund för stund beroende av Fadern som är i höjden.

VI INBILLAR OSS ATT DET FINNS ETT MELLANTILLSTÅND SÅ ATT VI KAN HA BÅDE MAMONS GODA OCH GUDS FRID.

Ingen behöver gå och be till Gud om det dagliga brödet om det är överflöd. Och ingen behöver gå och bära tanken att vi ska lägga bekymren för vårt liv på Herren, om vi har stora tillgångar och resurser att luta oss mot. Det blir ju en motsägelse.

Men nu skall vi se hur bergspredikan förkroppsligas i församlingen. Den som inte förstår teologi, förstår kärlekens språk, då den uttrycker sig i deltagande. Inte passivt, utan i en fullständig utjämning av alla sociala klyftor. I det heliga brödraskapet markeras inte någon gräns mellan fattig och rik, mellan bildad och obildad. Allt jämnas ut, och hela församlingen reser sig endrättigt upp som en levande protest emot alla kategorisklyvningar som finns i världen som ett resultat av synden.

De ohyggliga sociala klyftorna är en förbannelse. Vem har gett den ene rätt att leva väl på bekostnad av den andre? Det är synd. Det strider emot allt elementärt mänskligt tänkande. Om vi då går över på det gudomliga planet, så är det helt uppenbart att Gud, om någon, har gett oss den verkliga illustrationen till vad kärlek egentligen är. Han gav oss det dyrbaraste han hade; sin egen Son.

Sociala klyftor kommer aldrig att utjämnas i världen. I den onda dynamiken som finns kommer klyftorna att vidgas. I världen råder mamonstillbedjan och egokulten. Och egoismen är den drivande och starkaste kraften i alla mänskliga relationer.

Vilken kärlek som talar till oss från Golgata! Det är ofattbart att Gud gav oss Jesus. Inte därför att vi skulle vara betraktare eller åhörare. Utan därför att vi skulle bli delaktiggjorda och förmedlare av denna gudomliga kär-

forts. sid. 27

Ropet har förföljt människan generation efter generation. Var är Lammet?

Var är det som skulle offras i stället för människan? Så att hon kunde leva och undgå den död som hon egentligen förtjänat. Var är Lammet?

Varje generation förstärker ropet. All oro, ängslan och allt våld ackumuleras ända till den dag när Jesus kommer.

**Appell:
KJELL HÄGERMAN**

Se Guds Lamm!

"Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!" (Joh.1:29)

Det är en profet som talar. Talar är väl kanske för lite sagt. Han ropar ut sitt väldiga budskap. När man läser detta har man en känsla av att det inte bara är han som ropar. Det är som om det han säger är svaret på mänsklighetens samlade rop sedan generationer tillbaka. Det är som om den ångest, den oro och ängslan som har ackumulerats och förmedlats från släkte till släkte alltsedan den första människan, förlöses i detta rop. Här hittar vi ett svar.

När vi läser detta är Jesus på väg att lämna sin anonyma tillvaro. Han hade ju under många år levt anonymt utan att göra så mycket väsen av sig. Men vid det här tillfället är han på väg in i något annat. Han lämnar tystnadens år, eller vad du vill kalla det, han är på väg in i något nytt. Han har växt till i kraft, visdom och erfarenhet. Nu förstår han att tiden är inne för något nytt. Han skall lämna sin anonyma tillvaro för att ta ett steg på trons väg och bli det Gud har kallat honom till.

När vi möter honom är han på väg ner till Jordan för att där möta sin släkting Jo-

hannes. Han låter sig döpas av Johannes. Johannes är egentligen tveksam om han skall gå med på det eller inte. Men Gud själv talar på ett så mäktigt sätt så att han kan inte tveka eller neka. Gud har talat till honom för ganska lång tid tillbaka och sagt till honom: *"den du ser anden sänka sig ner och förbli över, den är det"*. När han så döper Jesus då sänker sig anden som en duva ner över honom. Då öppnas himmelen och en röst från himmelen talar till människorna: *"Denne är min älskade son i vilken jag har funnit behag"*. Himlen sanktionerar det steg han tog när han ska förflytta sig ytterligare i riktning mot den plan som Gud hade för hans liv.

Lämnar anonymiteten

Så går det några dagar och Jesus kommer vandrande och möter Johannes igen. Det är fenomenalt det som sker vid Jordan egentligen. Jesus upplever att tiden är mogen och att det är dags för honom att lämna sin hittills ganska anonyma tillvaro för att bli det Gud hade tänkt.

Nu är Jesus speciell. Det finns ingen som kan jämföras med honom, han är ju Guds enfödde son, den ende

och enastående. Men trots allt säger bibeln att vi i honom äger ett föredöme. Den väg Jesus vandrade äger sin tillämpning också på oss. Så fattar han ett beslut — nu är tiden inne. Nu skall jag göra det Gud har talat till mig om. Nu skall jag gå in i min kallelse i mitt ämbete. Han gör det genom en synlig handling för att riktigt demonstrera: "O, fader, jag vill gå din väg".

Inför alla låter han döpa sig. Självklart sanktioneras den här handlingen från himmelen. Rösten talar och anden kommer över honom som en duva. Då går Jesus in i det ämbete som Gud ifrån världens begynnelse hade utsett åt honom. Han blir överstepräst.

Bekännelsens dag

Det är klart att var och en av oss måste gå tillväga på ungefär samma sätt som det Jesus gjorde. Vid ett speciellt tillfälle när Gud kallar oss måste vi lämna vår mer eller mindre anonyma tillvaro där ingen vet vilka vi är, vad vi representerar eller står för. Vi måste göra det för att markera att vi tillhör Jesus. Det kommer en bekännelsens dag. Det kommer en dag, då vi, för att komma vidare på den väg

Gud har kallat oss till måste lämna vårt skyddade område och ta ytterligare ett steg och genom det bli vad Gud har tänkt. Varje sådant steg, oavsett vilka bibeltexter vi läser, välsignar Gud. Gud är där med sin ande, med sin röst för att ge oss vidare vägledning. Han är där med sin ande för att ge oss kraft att gå den väg som han vill tala till oss om.

Det gäller dig

Det gäller Jesus, och jag kan tala om för dig att det också gäller dig. Gud vill kalla dig till ditt Jordan. Han vill kalla dig fram för att du skall lämna anonymiteten. När du gör det och tar ett steg i tro, då är Gud där. Han talar till dig så att du kan komma vidare. Så sänker sig anden ned så att du får kraft att gå den väg han har bestämt om dig. Denna process är helt nödvändig. Men det förutsätter att människan först tar ett steg.

Jesus möter Johannes och han pekar på honom och säger den mening som är så fylld av sprängkraft att den liksom förlöser hela mänsklighetens vånda och ångest: *"Se, Guds Lamm, som borttager världens synd"*. Jag vet inte om du hör vad som ligger bakom

det här. Om du upplever förlösningen, glädjen — svaret i detta. När mänsklighetens historia blad efter blad har skrivits är det som om det stiger upp ett rop inför Gud. Det konkretiseras och uttalas ett antal gånger, kanske mest i Abrahams och Isaks liv där Abraham får befallning om att offra sin son. Gud provar honom och han går upp till Moria med sonen. När han kommer till berget, då förbereder Abraham allt för att ge det här offret. Veden finns där, kniven finns där och elden finns där. Men så utropar gossen: "Se, här finns allting, men var är offret?" Det fanns inget, vad han kunde se....

Ropet inför Gud

Det är som om det här ropet har följt människan generation efter generation. Var är Lammet? Var är det någon-

stans det som skulle offras i stället för människan, så att hon skulle få leva och undgå den död som hon egentligen hade förtjänat. Var är Lammet? Det förföljer människan och det stiger som ett rop inför Gud och det är som om varje generation passerar revy och förstärker ropet. Var är Lammet? Så ackumuleras både ångest, oro, ångslan och våld ända till den här dagen när Jesus kommer. Han som träder in i världen och säger: "*I bokrullen är skrivet om mig. Se, jag kommer för att göra din vilja, o, Gud.*"

Gud utväljer offret

Så träder han in i släktet. Inte för att leva sitt eget liv, men för att bli det Gud hade tänkt och bestämt. Gud hade en plan med hans liv. Hade Jesus gått fel här, är det sannolikt så att inte du och jag hade stått här idag. Jesus hade en väg att gå, och bit för bit leds han in i den för att bli det offerlamm som dör för världens synd. För din och min synd. Det är inte människans lamm, utan Guds Lamm. Det är Gud som utväljer. Det är han som värderar och offerar och det är också han som utvärderar resultatet av Jesu Kristi verk.

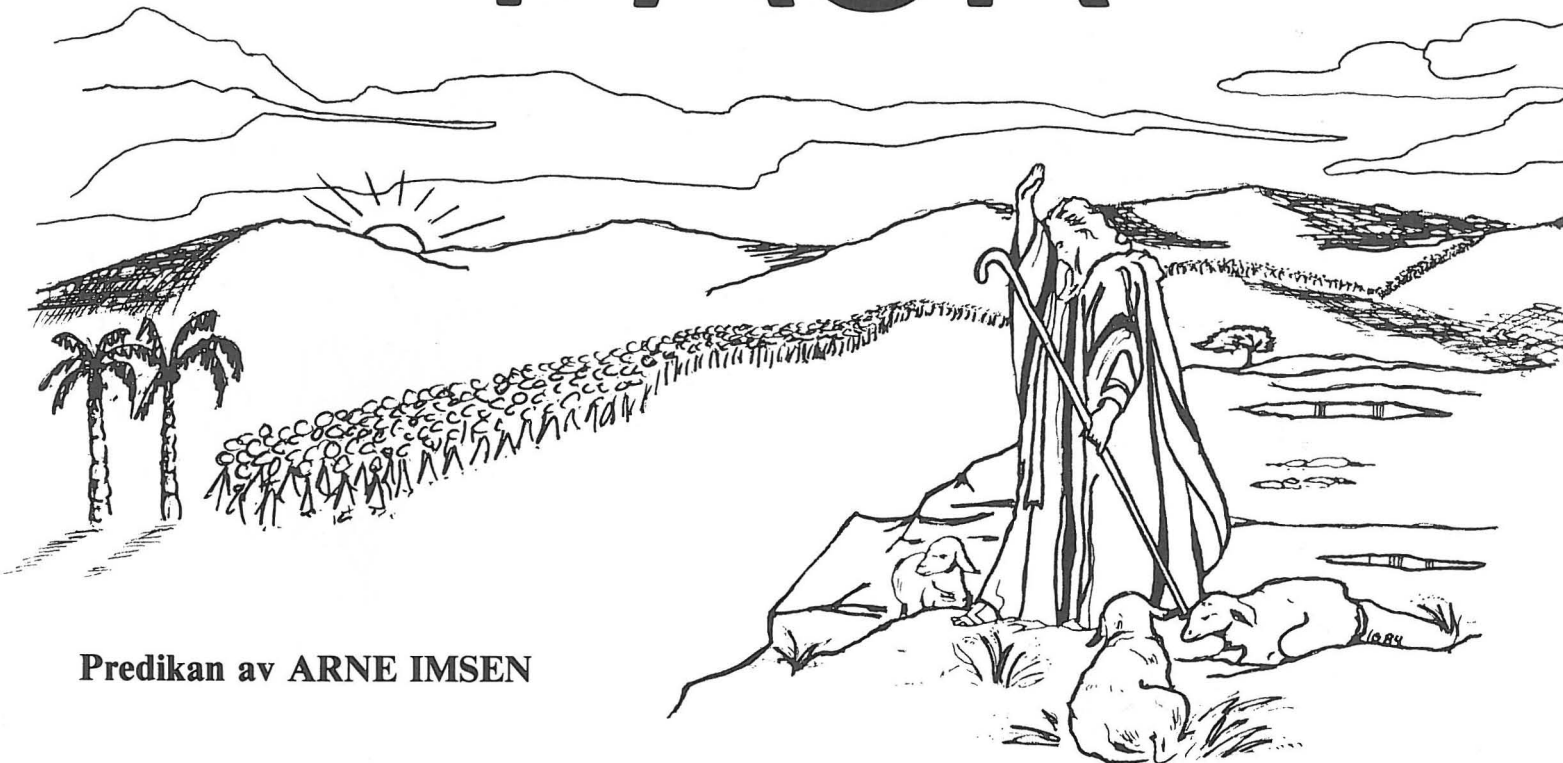
Så säger han: "*Se Guds Lamm som borttager världens synd*". Där ligger svaret på människans rop. Där ligger svaret för hennes kränkta samvete och oroliga, virriga tankeliv. Vet du vad det handlar om? Det handlar om att se Guds Lamm. Jesus är Guds Lamm och han är en gång, ära vare Gud, offrad för hela världens synder. Det finns ingen som står utanför det Jesus har gjort. Det gäller alla, ingen är undantagen. Det handlar om att se Guds Lamm. Se att hans död gäller inte bara alla andra, det gäller inte objektivt utan det gäller mig. I honom har jag befrielse, förlåtelse, upprättelse, liv, hälsa, andeuppfyllelse och kraft att gå den väg som Gud har valt åt mig.

Problemet är det att när Gud vill leda människan in i det han tänkt och bestämt, då tornar det upp sig svårigheter som är enorma för henne. Det blir hela berg som gör att man ser ingenting annat än dessa hinder. Allting blir svårt och besvärligt. Det kommer människor, saker och händelser i vägen och allt verkar så omöjligt. Men så ropar Johannes: "*Se Guds Lamm som borttager världens synd!*" och som även vill ge kraft att gå den väg som Gud har med ditt liv.

Frågan är, har du fått syn på honom? Har du sett honom? Han dog för dig. Han som vill ge dig kraft att gå Guds väg... Har du sett honom som är härlig framför tiotusenden, han som är strålande vit och röd, har du sett honom? Och har du genom den blicken på honom fått honom kär? Älskar du Jesus? Har du fått syn på honom, då smälter alla bergen ned inför hans åsyn, ty han är mäktig. Är det så att du nu sett Jesus som dog för dig, som lever och vill ge dig kraft, skall du se att den blicken också får leda dig fram till ett beslut där du lämnar din anonymitet.

Det kan handla om områden av olika slag som du måste lämna för att träda in i den tjänst som Gud har tänkt om dig. Då skall du se att det finns en röst som talar, som ger dig vägledning om nästa steg. Gud är där med sin ande för att fylla dig så att du också får kraft att göra Guds vilja.

HERRENS PÅSK

Predikan av ARNE IMSEN

"Och HERREN talade till Mose och Aron i Egyptens land och sade:

Denna månad skall hos eder vara den främsta månaden, den skall hos eder vara den första av årets månader. Talen till Israels hela menighet och sägen: På tionde dagen i denna månad skall var hushåll taga sig ett lamm, så att vart hushåll får ett lamm. Men om hushållet är för litet till ett lamm, så skola hushållerna och hans närmaste granne taga ett lamm tillsammans, efter personernas antal. För vart lamm skolen I beräkna ett visst antal, i mån av vad var och en äter. Ett felfritt årsgammalt lamm av hankön skolen I utvälja; av fåren eller av getterna skolen I taga det. Och I skolen förvara det intill fjortonde dagen i denna månad; då skall man — Israels hela församlade menighet — slakta det vid aftontiden. Och man skall taga av blodet och stryka på båda dörrposterna och på övre dörrträet i husen där man äter det. Och man skall äta köttet samma natt; det skall vara stekt på eld, och man skall äta det med osyrat bröd jämte bittra örter. I skolen icke äta något därav rått eller kokt i vatten, utan det skall vara stekt på eld, med huvud, fötter och innanmäte. Och I skolen icke lämna något därav kvar till morgonen; skulle något därav bli kvar till morgo-

nen, skolen I bränna upp det i eld. Och I skolen äta det så; I skolen vara omgjordade kring edra länder, hava edra skor på fötterna. Och I skolen äta det med hast. Detta är HERRENS påsk. Ty jag skall på den natten gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens land, både människor och boskap; och över Egyptens alla gudar skall jag hålla dom; jag är HERREN. Och blodet skall vara ett tecken, eder till räddning, på de hus i vilka I ären; ty när jag ser blodet, skall jag gå förbi eder. Och ingen hemsökelse skall drabba eder med fördärv, när jag slår Egyptens land.

Och I skolen hava denna dag till en minnelse, såsom en HERRENS högtid. Såsom en evärdlig stiftelse skolen I firad den, släkte efter släkte.
(2 Mos. 12:1-14)

Denna text, en av de mest förunderliga i bibeln, åskådliggör vad återlösning är. Påskhögtiden är den mest betydelsefulla helgen i hela den judiska årscykeln och just därför har den oerhörda substans som finns i påskbudskapet förändrats på så många punkter så det har förvandlats till oigenkännlighet.

Vad man då först lägger märke till när man börjar studera detta rika ämne är att det står att det var *Herrens påsk*. Den be-

stämmningen är helt avgörande, därför att det är Herren som förordnar och han gör det utan att samråda med någon. Vad skulle då den här påsken markera? En sak är ju helt tydlig, nämligen att det handlar om två folk — en överväldigande majoritet och en liten minoritet i ett världsrike.

Den här minoriteten skilde sig på fundamentala punkter från egyptierna främst med avseende på sin tradition. Det är inte fel att påstå att de var ett nomadfolk och fick leva och utföra sina tjänster därefter. Deras liv i Egypten kom helt och hållet att präglas av det faktum att de var nomader, herdar; inte byråkrater och teknologer.

Ny epok

De tillbad Gud på ett alldeles speciellt sätt. Men nu heter det så oerhört skakande: *"Och HERREN talade till Mose och Aron. Denna månad skall hos eder vara den främsta månaden, den skall hos eder vara den första av årets månader"*.

Med det som här presenteras såsom Herrens påsk inleds en fullständigt ny tid. En ny epok för både egyptierna och israelerna, men framförallt en ny tid i frälsningshistorien. Det är uppbyggande att se vad det var som skapade grundför-

utsättningarna för den nya epoken. Det kan inte jämföras med något annat som vi kan vara vittne till, då vi ser hur människor flyr från det ena landet till det andra för att skaffa sig politisk asyl. Man vill försätta sig i säkerhet eller komma undan farorna. Men här handlar det egentligen inte om att komma undan några faror. Gud hade helt säkert kunnat bevara Israel i Egypten. Han hade inte behövt föra dem ut i öknen eller ut ur landet för att de skulle kunna leva såsom ett eget folk. Ändock var det så angeläget att skilsmässan blev ett faktum. Då man en gång hade lämnat Egypten skulle havet och öknen ligga som oöverkomliga och oöverstigliga barriärer mellan Israel och Egypten.

de resurser Gud genom överlåtelsen till honom ställde till förfogande.

Vi kan givetvis applicera detta på församlingen och säga så här: "Finns det något eländigare folk på jorden än Guds församling sett utifrån mänskliga värderingar?" Vi vänder på frågan: "Finns det ett mer välsignat folk?" Den välsignelse och kraft de representerar har icke sina förutsättningar i folkets moral, etik, personliga eller kollektiva utrustning — den har sin förutsättning i Guds väldiga nåd. Det är helt fantastiskt, det kan vi inte komma ifrån. Men om nu Gud ville använda det här folket som ett prästerskap för hela den övriga mänskligheten, då hade det ju varit på sin plats att de hade fått utveckla sig i Gosen och blivit det

skräckt. Två nomader från en liten minoritet av folket träder inför en världsdiktator och börjar befalla. Han har aldrig varit med om något liknande. I palatset basunerades ut ett budskap Farao aldrig tidigare hört: "Släpp mitt folk så att de kunna hålla högtid i öknen..."

Hebreernas Gud återopade de. Vad var det för Gud som var högre än honom och dessutom ställde krav på att äga ett folk? Farao visste precis vad de representerade ifråga om numerär och styrka. Han koppelade på resurserna han hade till sitt förfogande, tillsyningsmännen som var de samarbetsvilliga israelerna, nationens förrädare, fogdarna och mellanmännen ner till det lägsta stadiet. I stället för att få utvidgad frihet skruvas nu trycket åt. Frigörel-

Israels folk skulle bli jordens prästerskap — mänsklighetens ställföreträdare inför Gud.

Det var större än att vara med och bygga upp den egyptiska kulturen. Men skulle detta förverkligas måste de ut ur Egypten....

Skulle det vara något större och bättre att bli något i den här världen? Att använda sin religion och vision på ett felaktigt sätt?

Gud har aldrig kallat oss att förbättra världen — han har kallat oss ut ur den.

Det var inte en politisk fråga så att israelerna i största allmänhet var missnöjda med livet i Egypten, missnöjda med födan, bostäderna och arbetet. Det var ingen facklig kamp för rättigheter, bekvämligheter och komfort, för en bättre och dragligare tillvaro man förde. Det var en andlig kamp för frihet.

Ingen politisk fråga

Det var frågan om deras relation till fädernas Gud. Om de hade fått det aldrig så bra i Egypten så hade det aldrig blivit något annat än ett trældomshus för detta folk. Det var inte existensiella problem de brottades med i första hand. De hade ett löfte, en uppenbarelse och en vision. Guds stora tanke och kallelse var att de skulle bli jordens prästerskap. Genom det här lilla fattiga folket skulle Gud göra sig känd för hela mänskligheten.

Gud borde ha tagit ett kulturfolk, ett annat folk med en helt annan kunskap, med andra universitet, en annan bildningsnivå och en annan ekonomi. Han borde ha tagit ett folk som var mer civiliserat och dugligt för en så storslagen uppgift. Gud tog det sämsta som fanns. Det var ett folk som egentligen inte var ett folk, som han tog ut till ett uppdrag och en helig kallelse. Han ställde himmelens helige och härlige till detta folks förfogande och Gud talade till dem personligt, intimt och närgående om folkets; inte bara privilegier genom kallelsen, men också om

som Gud hade bestämt att de skulle vara. Gosen var en välsignad plats, och platsen för en partiell uppenbarelse. Men Gosen är inget mål, det är en genomgångsplats på samma sätt som öknen skulle vara det.

Vad Gud ville var att få loss ett folk som på alla punkter frigjordes från Faraos spira. Det är ju där problemet ligger. Gud ville ge folket den ledning, den fostern och den framtid som uteslutande han kan ge. Han delar inte sin ära med någon annan, han ställer inte upp tillsammans med Farao för att ordna för sitt eget folk, utan han har de kraven att det folk som är hans ska avskiljas för hans räkning. Det var inte frågan om att de skulle ta emot de överflödande välsignelser Gosen gav och representerade. Nu skulle de bli till välsignelse för en hel mänsklighet — de skulle bli jordens prästerskap, mänsklighetens ställföreträdare inför Gud. Det var större än att mura tegel i Egypten och därigenom bygga upp den egyptiska kulturen. Och om detta skulle kunna förverkligas måste de ut ur Egypten.

Ett nytt sammanhang

Varför måste de ut ur Egypten? De måste bort från alla Egyptens gudar, både synliga och osynliga, bort från deras siare och spåmän, astrologer, bort från deras fackföreningsledare, politiker och makthavare, bort från hela deras kultur.

Det visar sig att det finns så många utomordentliga krafter i detta världsrike så man blir både vanmäktig och för-

seprocessen börjar med ökat förtryck. Han befäller att nu ska ännu mer tegel brännas och dessutom tar han ifrån dem en del av deras råmaterial och trots detta ska de göra mer tegel.

Nu skulle jag vilja använda fantasin ett litet ögonblick. Fäderna oroades över sin stora barnaskara; de hade många barn. Sämre lön, lägre inkomster och längre arbetsdagar var resultatet av frihetsproklamationen. Mose och Aron sjönk ner i förtvivlan. Vi hör synpunkterna i lägret när folket sedan uppvaktar Mose. "Ni behövde väl inte vara så radikala. Det finns ju andra förhandlingsmetoder. Ni kunde ha gått på kompromissernas väg. Nu ser du vilket elände du ställt till med. Förut var det förfärligt, men nu är det outhärdligt" Det är farligt att utmana fienden därför att han mobiliserar sina resurser. Men budskapet är oföränderligt och det har ett gudomligt signum. Då förändras det inte och påverkas inte heller av omständigheterna, inte heller om folket är demoraliserat eller känner sig starkt.

Mose och Aron fick förnyat uppdrag att återgå till potentaten och snart står de där igen: "Släpp mitt folk så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen". Nu kommer de med ett intensifierat budskap med en djupare ton och klarare klang. Till sist rasar motståndet och en uppgörelse blir nödvändig.

Vi har så många religiösa föreställningar som vi måste frigöras ifrån, så många

forts. sid. 22

Varma hälsningar från Västindien!

MR kan förmedla färsk hälsning från Dominikanska Republiken.

Agneta Orellana från Stockholm är också där just nu. Med sina språkkunskaper i spanska och engelska är hon till ovärderliga hjälp när det gäller översättning av brev, inlagor och andra skrivelser som kan vara aktuella i nuvarande läge.

Som MR:s läsare redan sett av föregående nummer av tidningen är pastor Arne Imsen sedan några månader tillbaka därnere för att befästa och utveckla arbetet. Det är möten och samlingar på olika platser och i olika sammanhang, allt från torgmöten till möten i fängelser.

Imsen har också engagerat sig i ett fall där tre män suttit häktade i 11 år utan dom och rannsaking. Genom skrivelser till tidningar och andra massmedia, hänvändelse till FN:s organ för de mänskliga rättigheterna har han skapat opinion för fallet som förhoppningsvis inom kort kommer att gå till rättegång.

Mycket har hänt under den senaste perioden, men om det får vi anledning att återkomma senare.

I etapper under en sexårsperiod har Stina Fridolfsson varit i Santo Domingo. Hon har kunnat följa utvecklingen i landet och även varit med om att bygga upp en kristen kommunitet där.

Ett alfabetiseringsprojekt är den viktigaste delen — kommuniteten är engagerad i två skolor. Sedan finns det givetvis andra mål man vill förverkliga. Tid och kraft räcker inte alltid till.....

— Vi är överhopade av arbete. Kom över och hjälp oss!

Det var Stina som uttryckte sina känslor i denna bibliska uppmaning hon skickade till syskonen i Stockholm.

Vi förmedlar den till läsarna och vädjar om hjälp och bistånd för att arbetet i Dominikanska Republiken ska kunna utvidgas till att omfatta fler områden.

Varför inte ge en gåva till skolarbetet? Eller till att trycka traktater och sända radioprogram? Vi tror att du med stor känsla och delaktighet vill dela dina resurser med andra som inte har samma förutsättningar som vi har. Detta för att som det står; *en utjämning ska ske* och människor ska få möjlighet att höra evangelium och se det fungera.

Text:
STINA
FRIDOLFS-
SON

VÅG

Lärjungarnas hjärtan hade drabbats av uppståndelsekraften. De stod upp och återvände till Jerusalem i nattmörkret.

Vad gjorde det att vägen var besvärlig! Med brinnande hjärta och uppståndelsebudskap i kappsäcken, kan man gå många mil utan att tröttna.

Inför påsken har Stina Fridolfsson, Santo Domingo, skickat en aktuell och rannsakande artikel.

Jesus valde ut en liten grupp på tolv män som kom att vara hans trogna följeslagare under hans korta verksamhetstid på jorden. Dessa tre år kom att genljuda genom världshistorien som de mest avgörande för hela människosläktet. Under dessa år av gudomlig inkarnation och förmedlande av Guds härlighet, makt och plan med människorna, kanaliseras Faderns sinne-lag och karaktär till människor som levde under förtryck av synd och orättfärdighet.

Under dessa år avgjordes många människors livsöde för tid och evighet och världshistorien fick börja om sin tideräkning från historiens störste sons födelseår — fastän man valde att röja honom ur vägen. Men skrifterna fullbordades och frälsningsverket var ett faktum. Det var många som följde Jesus en tid — han var bevisligen en stor man som kunde lösa brödfrågan för de hungrande och befriade från sjukdom, demoner och synd — plågor som alltid varit den fallna mänsklighetens gissel. Jesus lät sig dock inte exploateras för politiskt och religiöst tvivelaktiga syften. Han uttalade ständigt skarpa sanningar

och påbud som gjorde att många förargade drog sig undan från hans närhet, samtidigt som hans ord blev till befrielse för förtryckta, glädjens budskap för de ödmjuka och läkedom för förkrossade hjärtan.

Lärjungarna ställdes inför valet att följa honom eller gå en annan väg. Men hans närmaste konstaterade: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå att du är Guds helige". Och efterhand uppenbarades för lärjungarna allt klarare vem Jesus var. Men så kom den sista svåra tiden. Efter det första årets popularitet med efterföljelsens romantik, blev det klart att Jesus skulle gå under. Människosonen skulle överlämnas i fiendehand och en av hans mest betrodda medarbetare och lärjungar, kassören Judas Iskariot, sålde honom. Det blev för stor påfrestning för de arma lärjungar som byggt hela sin tillvaro och sitt framtidshopp på Jesus Kristus. De flydde allesammans. Och vid kolelden på översteprästens gård var förnekelsen ett faktum. Förnekelsen var dess mer förödande och skamlig då den uttalades av den lärjunge som ivrigast uttryckt

Maranataförsamlingen i Stockholm förme

A LIVET!

sin hänförelse över sin Mästares kvaliteter och ämbete. Petrus gick ut och grät bitert och uppgivet. Justitiemordet skedde. Förrädaren vaknade upp över sitt tilltag och tog till självmord som flykt undan konsekvenserna då allt hopp var ute.

Det är dock något i berättelsen om dessa fega och svaga lärjungar som låter oss ana att den tro som övervinner världen hade fått ingång i deras liv. Vi läser om hur de agerade under dessa, hopplöshetens dagar mellan långfredag och påskdag. Den lilla gruppen av lärjungar och de andra som slutit sig till dem hade fortfarande inget annat intresse i livet än den avrättade Jesus, och fortsatte att tjäna honom, fastän han var död. Kvinnorna gick till graven med välluktande kryddor och smörjelse, och lärjungarna gick till Emmaus, samtalande om den som var allt för dem. Jesus, som var "en profet, mäktig i gärningar och ord inför Gud och allt folket.... Vi hoppades att han var den som skulle förlösa Israel..." Så fortsätter de två vandrarna mot Emmaus att utgjuta sig för främlingen som sällat sig till dem, och deltagande frågor och lyssnar till deras funderingar omkring den man som fyller hela deras tillvaro.

Varför talar de så öppet med en främling om sin tro på den korsfäste Mästaren? Att de vågar. Det var ju som att anklaga rättsväsendet för att ha handlat fel när de dömdes honom till döden. Men det var något hos mannen de mötte på vägen som lockade fram ett helt vansinnigt, ologiskt och brinnande hopp om hjälp att förstå skeendet. Kanske denna främling kunde ge en förkla-

ring till, ja, kanske rent av en utväg ur det förtvylade kaos lärjungarna upplevde. Och den okände mannen, som utan att var ombedd slagit följe med dem på vägen, började tala. Han talade med en makt och myndighet som de kände igen. "O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava ta-

lat". Vilken tillrättavisning! Lärjungarna, som så länge levat tillsammans med Jesus, fick nu ett så klenkt be-tyg. Men de upplevde sanningen i orden, och den eld som en gång tänts i deras hjärtan vid kallelseorden: "Följ mig", tog nu ny fart, när denne märklige mans undervisning hjälpte dem att förstå Skrifterna.

Han tog dem med i en vandring genom Moses och alla profeterna. Mitt i det svåra mörker de hamnat i, kände de glädje, hopp, eld och ljus. Visst var Jesus avrättad, visst hade de svikit honom och hela deras dröm om ett Israel befriat från romarväldet genom Jesus var slagen i spillror. Men nu började de uppleva himmelrikets krafter genom uppståndelsekraften i orden Jesus predikat och inkarnerat. Och när medvandrarerna på Emmausvägen bröt brödet med lärjungarna kände de igen den uppståndne! I ett nu försvann han ur deras åsyn. Men denna gång tapade de inte besinningen och modet. De tittade övervåldigade av glädje och tacksamhet på varandra och sade: "Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade till oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?" Och nu fanns det ingenting som var för tungt och besvärligt. Deras hjärtan hade drabbats av uppståndelsekraften. På ögonblicket stod lärjungarna upp, och återvände den långa vandringen på över en mil tillbaka till Jerusalem i nattmörkret. Men vad gjorde det att vägen var besvärlig! Med brinnande hjärta och uppståndelsebudskap i kappsäcken, kan man gå många mil utan att tröttna. Deras lön när de kom fram, var en skara lärjungar och Jesustroga som inte alls satt trötta, modfällda och kuvade av dåligt samvete över feghet och svek. Nej, också de hade nåtts av en hälsning från Mästaren, den Mästare som inte gick att missta sig på. Han var den ende som kunde sätta deras hjärtan i brand. Och sedan kom missionsbefallningen: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån förden-skull ut och gören alla folk till lärjungar..."

Det är den uppståndne Gudasonen som har all makt. Det är de pånyttfödda, upprättade och andedöpta lärjungarna som kan göra hans vilja. Gud vare tack, för hans ousägligt rika gåva!

Var din gåva till missionen. Pg 441005-6

Text:
TREVOR SAXBY
Northampton, England

Översättning:
AGNETA
ORELLANA

DEL III

Troende blev inlåsta i möteslokaler som sedan tänades på. Kvinnor och barn dränktes i floder eller brändes på bål. Ofta fick avrättningarna utföras på natten då många av separatisterna var väl sedda hos folket.

Frimodigheten och hjältemodet blev vittnesbörd om en frälsning som höll under svåra förhållanden. När en döddes kom tio andra till tro...

Förföljelsen utgjorde utsädet till församlingens tillväxt!

EFTERFÖLJELSE

— *Jesus behöver ett folk på jorden genom vilket*

Reformatorena

Under 1500-talet trädde det mönster vi beskrivit i de två föregående delarna av denna artikel fram tydligt, då grogrunden för motståndet emot Rom fann tre framstående portalfigurer i Luther, Calvin och Zwingli. Dessa män såg många fel i den Romerska kyrkans doktriner, såsom dop- och nattvardsteologin och var också emot korruptionen som fanns i dess uppbyggnad samt även dess politiska engagemang. Speciellt Luther var radikal då han uppmanade kyrkan att återgå till sin forna dynamik, fri från mänskliga traditioners bojor.

På så sätt föddes de protestantiska kyrkorna, som

fick sitt namn på grund av sina protester mot falskheten. Hos dem upprättades sanningen om rättfärdiggörelsen genom tron, och med det en enkel gudstjänstordning, fri från vidskepligheter. Detta verkade ju bra, men mycket snart skulle sprickor börja att skymta.

Misstag

Ett stort problem var att då man bröt med Rom, blev protestanterna en samlingsgrund för alla sorters missnöjda människor. Man kunde inte heller finna en gemensam överenskommelse för de nybildade kyrkornas utövande. Många hade förenats på grund av i huvudsak politiska motiv, vilket vi

sade sig vid Bondeupproret i Tyskland då de utnyttjade denna brytning för att hämnas på Rom. Hundratals munkar slaktades. Rom svarade på samma okristliga sätt, och liksom på Nordirland idag handlade det om politiska slag med religiös förklädnad.

Även om just detta inte kunde kallas sann religionsförföljelse, fanns det annat under reformationens tid som verkligen kunde det. Detta hade att göra med de flesta protestantiska kyrkornas dilemma, när det gällde hur de skulle bygga upp sina nya och stora grupper. En efter en valde alla Konstantins metod att förena en sådan kropp och bevara den

från extremism, och vidhöll att religiösa och regeringsangelägenheter skulle gå hand i hand. "Ett samhälle, en tro" blev deras nyckelord.

"Det nya påvedömet"

Många troende ansåg detta vara oacceptabelt och upplevde att reformatorena inte hade gått tillräckligt långt i sitt avskiljande från världen. De framhöll att stora delar av Nya Testaments undervisning om lärjungaskap hade lämnats orört av Luther. Det nya kallade de "det nya påvedömet" och talade om Luther som "en man som då han försöker att laga en gammal kittel, i stället bara gör hålet ännu större".

Vederdöparna

Dessa kristna kallades vederdöpare, främst på grund av att de vidhöll troendedöpet, men det namnet ger dem dålig rättvisa. Dessa människor sökte medvetet

trosbekännelse, eftersom det skulle innebära en allomfattande kyrka.

Jämte frågan om avskiljandet fanns den om fromhet. Luther hade ivrat så för rättfärdiggörelsen genom

mycken undervisning, men vi blev varse om det stora behovet av omvändelse och ett sant kristenliv. Jag kunde aldrig blunda för det faktum att läran som predikades aldrig praktiserades".

derdöparna som falska profeter, perfektionister och fanatiker vilkas antagna rättfärdighet i verkligheten var allvarlig andlig högfärd. Anklagelser om anarki, omoral och ockulta övningar över-

och FÖRFÖLJELSE

han fortfarande kan lida, dö, uppstå och triumfera

upprättelsen av den första församlingens vägar. Vederdöparnas centrala budskap var antikonstantinskt. Enligt dem måste församlingen bestå endast av pånyttfödda. Då de kände till de protestantiska kyrkornas ståndpunkter, citerade de ofta bibelverser som följande i Hesekiel 22:26: *prästerna göra ingen åtskillnad mellan heligt och oheligt* och i Malaki 3:18: *I skolen då åter få se vilken skillnad det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som icke tjänar honom*. Precis som många grupper gjort tidigare (exempelvis novatierna på 200-talet) vägrade de att inflika ordet katolik i sin

tron att fromma gärningar sopats undan. Även om han aldrig menat det så, blev intrycket lätt att det handlade endast om tro, utan gärningar: tro på den rätta läran så blir du frälst oberoende av hur du lever. Denna obalans hade det förfärliga resultatet att evangeli sanning blev predikat överallt men aldrig fullt praktiserat någonsans.

Vederdöparna såg detta med förskräckelse. En av dem, Menno Simons, skrev: "Man kan inte ens hos turkar och tartarer finna ett så ogudaktigt leverne som hos dessa som fått så mycket undervisning". Någon annan vittnade sålunda: "Då vi tillhörde statskyrkan fick vi

De anklagade Luther för att ha rest upp ett "folk som var förhärdat i sin synd" och även om Luther senare i sitt liv lade märke till detta och beklagade: "hos oss finns ingen sinnesändring", var skadan redan skedd.

Förföljelse

Vederdöparnas rop var så kraftigt att ibland hela byar och områden höll sig till avskiljande och fromhet. Den nya etablerade protestantiska kyrkan kunde inte tillåta sådana intrång på sitt territorium, så bakslaget kom. Teologer och andliga ledare tog hastigt fram sina pennor. Luther, Bucer, Zwingli och andra porträtterade ve-

flödade också, under tiden som det nya etablissemang- et rättfärdigade sig med alla de gamla metoder vi skrev om i de två föregående delarna av den här artikeln: den felaktiga tillämpningen av liknelsen om vetet och ogräset; det påstådda "söndrandet av Jesu livklädnad" av separatisterna. Precis som en lärd man, Leonard Verduin har sagt angående kyrkans äktenskap med världen under Konstantin, "problemen och förföljelserna på 1500-talet utspelades på en scen som sattes upp på 300-talet".

Under tiden använde de världsliga myndigheterna i de protestantiska länderna

forts. sid. 20

Elisabeth Lindroos rapporterar från skolungdomsveckan

— LIVET FÖR OSS

Det är barnen på sportlovsvecka i Brandbu, Norge som sjunger.

Bibelstudium och friluftsliv varvade gemenskapen under veckan. Några av föräldrarna var med i både skidåkning och bibelundervisning.

Det var ändå Kirssi från Santo Domingo som imponerade. Efter ihärdig träning blev hon så duktig att hon t o m fick ett pris....

Vinterlovet är över för denna gång. Vi som tillbringade det i de norska fjällen tyckte nog att det var väl kort.

Det var vännerna i Brandbu, med Jan-Egil och Lill Hafsahl i spetsen som inbjudit Pilgrimsskolans barn till en vecka med bibelundervisning och väckelsemöten, men också skidåkning och andra aktiviteter.

Man hade hyrt ett hus, dit norska skolklasser brukar komma på sk lägerskola, för att uppleva fjällovet. Det gjorde också vi. Vägen dit gick stadigt uppåt. På en del ställen hade man en hisnande utsikt nedåt. Väl framme, med skidor på och iväg på tur, fick vi oss mån-

ga sköna blickfång. Blånade berg och snöklädda toppar. Solens strålar gjorde det hela än mer hänförande.

Varje dag hade vi två pass med bibelstudium och däremellan utomhusliv av olika slag. T ex skidtävling, kort, resp. lång backe. Den vi beundrade mest där, var nog Kirssi från Santo Domingo. Första dagen ramlade hon varje gång hon åkte ner, men innan vi lämnade Fjellsyn, som platsen hette, hade hon tränat så, att hon t o m åkte bättre än många av de andra. Tala om kämpaktakter!

Ja, att barnen kan åka skidor, det visste vi nog, men hur många har sett t ex Ta-

ge, Folke och Per-Arne susa nerför backar!

Veckan präglades av kallesens budskap. Det var flera som utlade Guds Ord, bl a Jan-Egil, som undervisade om tre förebilder, nämligen David, som är förebilden på Jesus, Saul som representerar Adams släkt före och efter fallet, samt Jonatan, som är förebild för de troende.

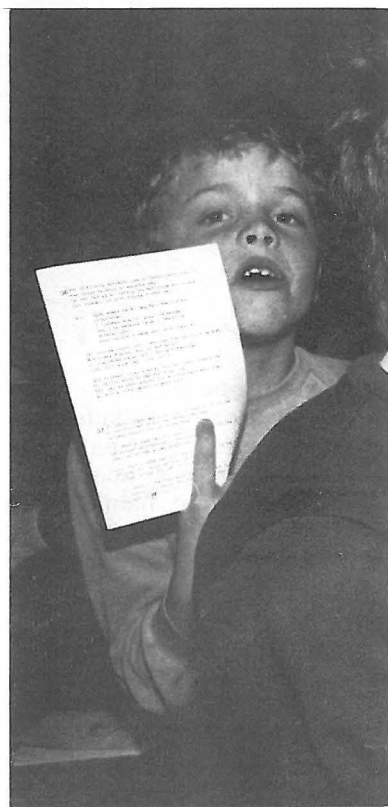
"Jonatans hjärta drogs till Davids, när denne besegrat Goliat och han talade väl om David i Sauls hus".

Per-Arne talade om Jesu tillkommelse och om den tävlingskamp som vi är inne i. Himlen är målet och om vi känner oss ensamma i striden, så vet vi ändå att många har gått före och vi får löpa vår del av "stafetten" och sedan lämna över till nästa löpare som kommer efter. Vi fick också ta del i förmaningarna om att ställa våra lemmar i Guds tjänst. "Han vill upplysa vårt hjärtas ögon och väcka våra öron till att lyssna på lärjungasätt". (Jes.50)

Ett annat uppskattat lektionsinslag var Lills flanellograf. Hon berättade mycket

målade om Daniel och hans vänner. De som trotsade konungsliga påbud för sin Guds skull. "Även om vår Gud inte räddar oss, vill vi stå för honom".

Samuel Hafsahl och Daniel Asprusten läste utantill växelvis en dikt om Lisa,

Lill Hafsahl undervisar om Daniel på flanellograf.

Foto: PER-ARNE IMSEN

i norska fjällen:

ÄR JESUS KRIST!

som fick en idé om hur man kan komma bort ifrån sin egen viktiga person och i stället få möjligheter att göra en insats för människor, som har det svårt.

Om det talade ju också Siri, som hade mycket att säga och berätta om Santo Do-

mingo. Vad viktigt det är att på nytt och på nytt påminnas om att det finns många på vår jord, som inte alls har det bra! Vi har hört det förr, men då vi inte själva har upplevt det, vill kunskapen gärna sjunka undan till förmån för tankar om vår egen

bevårlighet.

Som ett bevis på medkänsla och en önskan om uppmuntran skrev både barn och vuxna brev och ritade teckningar till våra syskon i Västindien. En hälsning till Tunisien sändes också.

Varje kväll avslutades med väckelsemöte. Det var spännande att se hur varje möte skulle bli. De flesta var ivriga att komma fram och läsa någon bibelvers, säga något eller bedja. Denna iver kan kanske belysas med Elisabeth Johanssons ord, då hon skulle åka hem: "Jag har ju inte hunnit läsa allt jag skulle än".

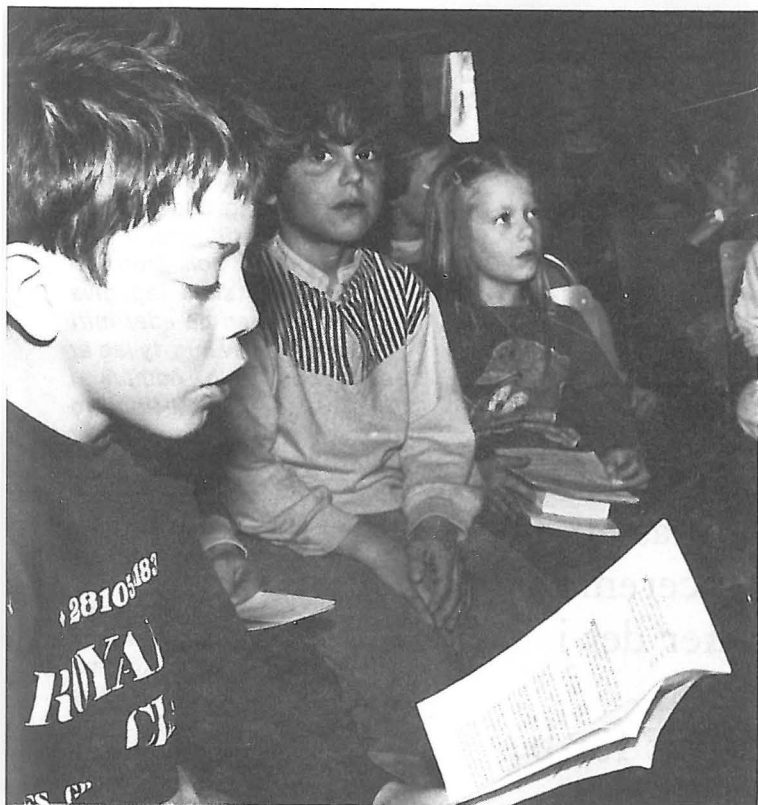
Många fick möta Gud, som bl a uppenbarade sig genom profetior, och lov-sången stod högt i tak: "Vil-

ken mäktig Gud vi har. Han har makt och härlighet. La oss lovsynga vår Gud. Han är värdig lov och pris!"

Vi har fått vara med om en skolungdomsvecka som jag tror att vi kommer att bära med oss länge. Vi är tacksamma till Gud för att vi fick vara med och för alla våra norska syskon, både unga och gamla, som gjorde allt för att det skulle fungera bra och bli trivsamt.

Ett tacksägelseämne är det väl också att vi fått lämna efter oss ett minne och ett budskap i gästboken till alla som kommer till Fjellsyn leirskole. Det är sången med kören: "Ungdom, ungdom! Livet för oss är Jesus Krist. Ungdom, ungdom! Vi skal himmelhavnen nå till sist!"

Sportlovsveckans arrangör Jan-Egil Hafsafl viner ner för fjället.

GUDES KÄRLEK — *frihetens nyckel...*

Text: SOLEDAD DANIELSSON

— Att tro på Gud är mer än att gå till mässan en gång i veckan... Eller att följa riter och ceremonier. Det är att ha *visshet* som David uttrycker det i psalm 23.

— Att dag för dag, steg för steg och beslut för beslut vara ledd av Herren.

Soledad, som skrivit artikeln kommer från Chile. Nu bor hon i storfamiljen i Göteborg tillsammans med sin svenske man och deras nyfödde pojke.

"HERREN är min herde, mig skall intet fattas, han låter mig vila på gröna ängar; han för mig till vatten där jag finner ro, han vederkvicker min själ; han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull.

— Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ont, ty du är med mig, din käpp och stav, de trösta mig.

— Du bereder för mig ett bord i mina ovänners åsyn; du smörjer mitt huvud med

olja, och låter min bägere flöda över. Godhet, allenast och nåd skola följa mig i alla min livsdagar, och jag skall åter få bo i HERRENS hus, evinnerligen." (Ps. 23)

Denna underbara psalm av David speglar i så exakt form förtroendet och tryggheten som vi alla känner som erfarit Guds kärlek i vårt liv och känner honom som vår himmelske fader.

Att tro på Gud och ha honom som vår Far är mer än

att gå till mässan en gång i veckan, följa några riter eller närvara vid några ceremonier. Det är att ha visshet som David uttryckte det. Herren är vår herde och leder oss steg för steg, beslut för beslut och dag för dag. Han vill leda oss, då vi skall gå som rättfärdighetens sändebud, för han känner och älskar oss.

Vi älskar honom därför att vi vet hur mycket han älskar oss. Han har älskat oss så mycket att han sände sin

egen enfödde son Jesus Kristus att lida och dö för oss.

Han som hade kraft att lägga världen för sina fötter, ödmjukade sig och uppenbarade sig i en enkel gestalt — han blev en tjänare.

Han hade kraften att upp-
väcka döda, lugna stormar, hela obotligt sjuka, mätta hungrande. Också många andra fantastiska kraftgärningar gjorde han. Men han gjorde inget för att undvika det han visste var målet för sitt liv — lidandet som resulterade i att vi skulle kunna bli frälsta. Därför blev han sänd som ett offer för våra synder och återköpte oss med sitt blod.

O, hur Gud älskar oss!

Han öppnade en ny väg för att komma till honom. Ingen kommer till fadern, utom genom mig, säger Jesus. — *Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro. Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar, Ty mitt ok är mildt och min börda är lätt. (Matt. 11:28-30)*

Hur mycket älskar Jesus inte oss!

Han befriade oss från den gamla lagen, enligt vilken man endast kunde komma till Gud genom att fullfölja allt som stod i lagen. Han gav oss en ny lag, genom nåden, förlåtelsen och barmhärtigheten. Det var inte längre: "Öga för öga...", som den gamla lagen sa. Nu heter det: "... vända andra kinden till..." inte längre "hata din fiende..."

Det är att älska fienden och bedja för dem som förföljer oss. Det är ett evangelium där kärleken är nyckeln till friheten.

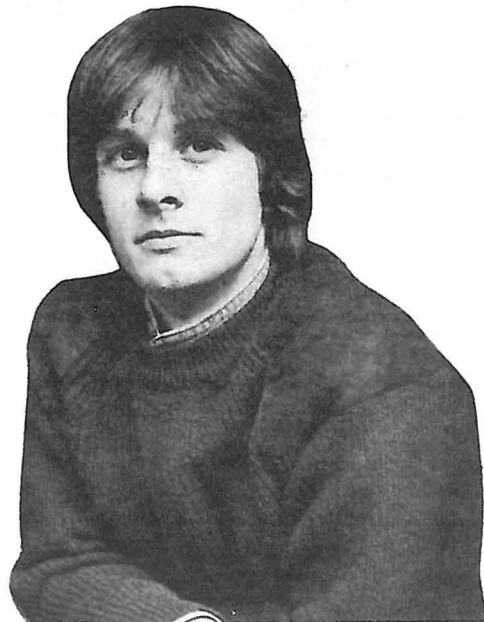
Jesus kom till jorden för att dö för oss, och lämna oss hoppets nyckel och det eviga löftet,

— *Saliga äro de som äro fatiga i anden, ty dem hör himmelriket till. Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade. Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden. Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade. (Matt. 5:3-6)*

Anonym kristendom

Text: TOMMY JACOBSSON

Var finns du nutida bedjare? Är det inte på tiden att vi anropar Gud för dem som ska befrias. Gud kallar dig in i bönen.

Och Herren sade: "Kan jag väl dölja för Abraham vad jag tänker göra? Av Abraham skall ju bliva ett stort och mäktigt folk, och i honom skola alla folk på jorden varda välsignade. Ty därtill har jag utvalt honom, för att han skall bjuda sina barn och sitt hus efter sig att hålla Herrens väg och öva rättfärdighet och rätt, på det att Herren må låta det komma över Abraham, som han har lovat honom."

Och Herren sade: "Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och deras synd är mycket svår; därför vill jag gå dit ned och se om de verkligen i allt hava gjort efter det rop som har kommit till mig; om så icke är, vill jag veta det." Och männen begåvo sig därifrån och gingo mot Sodom; men Abraham stod ännu kvar inför Herren. Och Abraham trädde närmare och sade: "Vill du då förgöra den rättfärdige tillika med den ogudaktige? Kanhända finnas femtio rättfärdiga i staden; vill du då förgöra den och icke skona orten för de femtio rättfärdigas skull som finnas där? Bort det, att du skulle så göra och döda den rättfärdige tillika med den ogudaktige, så att det skulle gå den rättfärdige likasom den ogudaktige; bort det ifrån dig! Skulle han som är hela jordens domare icke

göra vad rätt är?" Herren sade: "Om jag i Sodom finner femtio rättfärdiga inom staden, så vill jag skona hela orten för deras skull." Men Abraham svarade och sade: "Se, jag har dristat mig att tala till Herren, fastän jag är stoft och aska. Kanhända skall det fattas fem i de femtio rättfärdiga; vill du då för de fems skull fördärva hela staden?" Han sade: "Om jag där finner fyrtiofem, så skall jag icke fördärva den." Men han fortfor att tala till honom och sade: "Kanhända skola fyrtio finnas där." Han svarade: "Jag skall då icke göra det, för de fyrtios skull." Då sade han: "Herren, vredgas icke över att jag ännu talar något. Kanhända skola trettio finnas där." Han svarade: "Om jag där finner trettio, så skall jag icke göra det." Men han sade: "Se, jag har dristat mig att tala till Herren. Kanhända skola tjugu finnas där." Han svarade: "Jag skall då icke fördärva den, för de tjugos skull." Då sade han: "Herre, vredgas icke över att jag talar allenast ännu en gång. Kanhända skola tio finnas där." Han svarade: "Jag skall då icke fördärva den, för de tios skull."

1Mos. 18:17-32

Lot var en rättfärdig man. Placerad mitt i staden Sodom. Han hade vid ett ödesdigert tillfälle valt denna plats för sin framtida levnad. Abraham som hade släktband till Lot, valde de kargiga bergen. Om man är ägare till får i massor, då är slättlandet med sina grödor

yyperligt. Lot valde slätten. Men vem är du Lot? Du som ändå var en rättfärdig man? En man med förmåga att handla och döma rätt på ett färdigt sätt. Jag frågar: Hur kan du vara så kvalitativ mitt i en så oren kulturmiljö som Sodom. Är det så att man kan vara rättfärdig men

helt plötsligt förgiftas av miljön och bli orättfärdig? Rättfärdigheten som har sitt utövningsfält människor emellan, dock med anknytning i Gudsrelationen. Rättfärdig blir man genom tro. Tron i sin tur kan bli sjuk. Den andliga ekologin är känslig och kan givetvis skadas.

Jag blev så förvånad när jag i mitt arbete en dag i korridoren vid lunchtid, fick höra något som lät disharmoniskt. Korridoren famnar ett tjugotal rum och är byggnadens huvudavdelning. Personligheter är här mycket sällsynt. Stereotypa teknokrater är dess rättmätiga arbetsstyrka. Man är kopior av varann. Talar samma språk. Vill man kan man höra hur de andas i samma ande. En oerhörd atmosfär med framåtskridande i dess fulla fart.

Mitt i denna miljö skär sig tonerna. Antingen måste tonerna tystna eller också måste denna byggnad på tusentals kvadratmeter rasa ihop. Men ingetdera händer. Det var den distinkte direktören som inte trodde avdelningen var befolkad. Han började vissla: "De komma från öst och väst, de komma från syd och nord, att sitta till bords med Jesus en gång och höra hans välkomstord..." osv. Ser du Lot? En rättfärdig man anonym, gömd i folkmassan. Sången är kraftlös. Men han är dock en rättfärdig man, han är troende. Maktlös, inte i sitt yrke, men som kristen. Två världar av det här slaget kan inte mötas utan explotioner. Andliga smälningar. Om inte annat borde

"den visslande mannen" rent fysiskt exploderat vid mötet av denna kolossala andliga differens. Inget hände. Förmodligen är han kvar än. Smygsjunger utan en enda beaktelse inför de övriga arbetarna. Gör han det mister han sitt arbete, åtminstone kan han inte få någon befordran. Han skulle gräva sin ekonomiska grav. Därför förblir han tyst men menande sig vara kristen. Samhället är fullt av Lot-ar. Lots ande är så utbredd att du hittar dess anonyma språkrör överallt. Världen är full av frälsta själar som är fjättrade vid världen som ju dödade deras frälsare.

Du Abraham var finns du? Du nutida bedjare? Är det inte på tiden att vi anropar Gud för dem som ska loss? Det var ju Abraham som genom sina ihärdiga böner påverkade Lots senare historia. "Gud tänkte på Abraham och räddade Lot." Ser du hur han kämpar i bön för sin brorson då solen lagts i mörker. Endast en splittrad stjärnhimmel finns kvar. Kaos och mörker. Men Abraham beder, och han beder med kraft. Kompromisslöst beder han Gud om förbarmande med en oerhörd anstormning i sin bön. Världen är full av Lot i plural. Vi behöver några män och kvinnor som har samma bedjarnit som Abraham. Bedjande för Herrens vittnen, för Guds verk och för att om möjligt kunna rädda de aklimatiserade gudsmännen. Gud kallar dig. Bönen blir ditt yrke. Ett slit i andens värld. Gud vill det. Kom säger Herren.

Några flingor små

Strax efter nyåret hade församlingen i Stockholm inbjudit till bön och bibeldagar. Syskonen från Latorp och Ljungsbro var med oss. Och vi glädde oss särskilt åt besöket av vännerna, både små och stora, från Brandbu i Norge som kom på fredagen till bibeldagarna.

Jan-Egil Hafsahl började redan fredag kväll att undervisa utifrån Guds ord. Han förklarade för oss att han denna gång kommit till Stockholm därför att han hade något särskilt att förmedla. Han talade om Efraims barn, bågskyttarna, som vände om på stridens dag

gav det ytterligare en chans och lät det stå ännu ett år. Han talade om att vi inte längre skall vara såsom barn, inte längre drivas omkring av vart vindkast i läran, utan stå fasta i tron och bli fullvuxna i Kristus. Det finns möjlighet att växa till i nåd, i kunskap, i tro och att förkovras i vandel. Vi måste ha en ambition att lära känna Gud, att ha gemenskap med honom och vara tillsammans med honom dygnet runt.

Gunno Andersson talade om församlingen, en enhet bestående av individer. Vi måste lära känna Jesus, få

livsnödvändighet för den enskilda människan.

Inför det nya året uppmanade Gunno oss alla att ta ett nytt tag när det gäller Midnattsropet, närradion och spridningen av kassetter. Alla kan vara med praktiskt och inte minst i förbön.

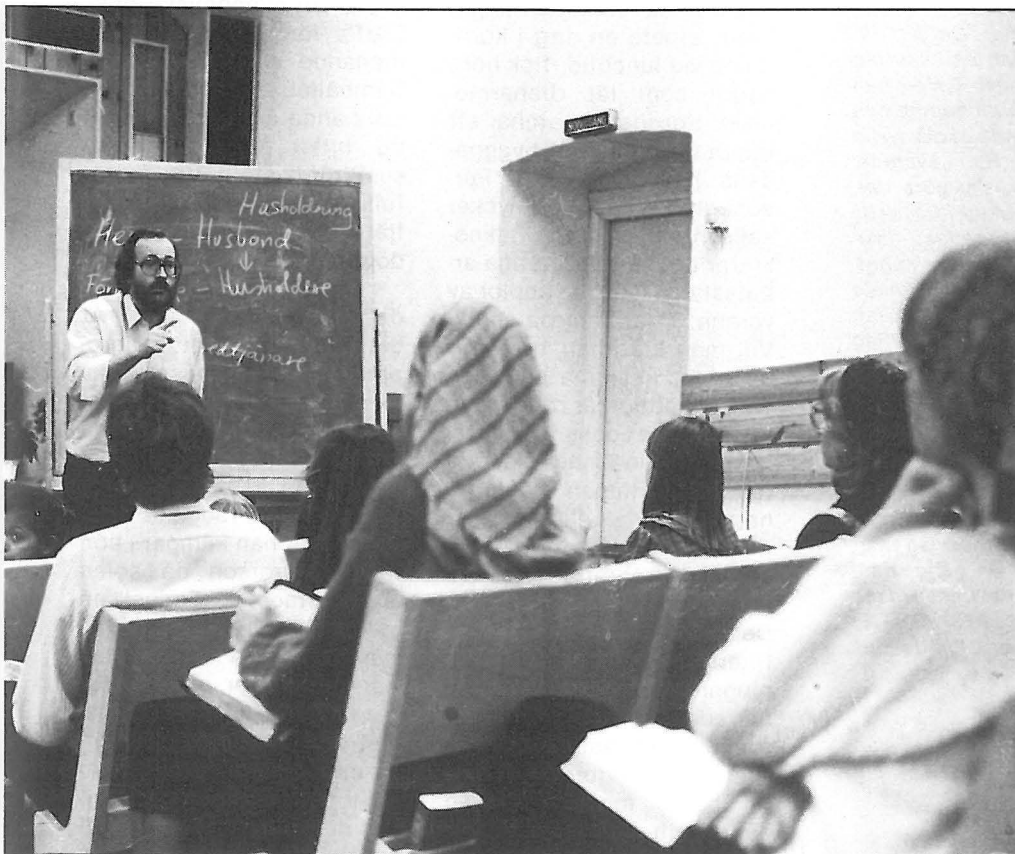
Samlingarna var många, långa och intensiva. Att det fanns ett behov av Guds ord och syskongemenskapen speglades av flera spontana vittnesbörd i mötena.

På det praktiska området fick vi en underbar hjälp av Dan och Mia Gale, vilka intervjuades i julnumret, och som i väntan på att alla pap-

och sammanfattade sin direkta upplevelse av mötena "Lärjungarna som satt i båten på Genesarets sjö och Jesus kommer till dem. De får syn på Honom och Petrus säger 'Det är Herren' och beger sig ut i sjön för att möta Jesus."

Ja, än finns det tid att möta Honom på nytt, att bokstavligt talat kasta sig i sjön. När visionen blir förnyad då finns det inte tid eller rum för några betänkligheter.

Till dig som läser detta, gammal eller ung, vill jag uppmana: Ta dig tid och kom med nästa gång vi sam-

Många flingor små bildar så småningom ett helt snötäcke.

ANITA ERIKSEN har här plockat fram några händelser från den gångna vintern, främst från bön och bibeldagarna efter nyåret.

Händelser, från både helg och vardag, som utgör en del av det totala församlingsarbetet i Stockholm.

till sitt eget fördärv. (Se artikel föreg. nr)

På lördagen fortsatte Jan-Egil på samma ämne utifrån Nya Testamentet. Han inledde med liknelsen i Luk 13 om vingårdsmannen som i tre år, utan resultat, sökt frukt på ett träd men ändå

kunskap i ett nytt mått. Vi måste utvidga vårt mått, sträcka ut våra tältlinor ytterligare — öppna vår vilja, våra känslor och vårt förstånd för Jesus. Undervisningen är en förutsättning för att vi skall kunna komma vidare. Församlingen är en

per skall ordnas funnit en uppgift på Gamla Bro. De hade hela helgen hand om köket och såg till att vi fick god mat och avlastade oss många praktiska bekymmer.

När sista mötet måndag kväll nästan avslutats fattade Toralf Lind mikrofonen

las till konferens, till bön och bibeldagar. Vi behöver varandra och blir aldrig fullärda i Guds rike.

* * *

Under årets första månader har vår föreståndare Arne Imsen varit i Dominikanska

Republiken för att hjälpa vännerna därnere och låta dem få en smak av det dyrbara budskap vi fått höra så länge och så mycket av. Under denna tiden har Gunno Andersson från Örebro ständigt besökt oss varannan helg och undervisat i Guds Ord.

Då och då har vi på senare tid fått besök av en man som helt hastigt kommit och gått från Gamla Bro. Efter sig har han alltid lämnat en del matvaror som han gärna velat ge till oss. Så småningom har besöken blivit längre, och David som han heter, började också komma på mötena. En dag i januari förstod han det ordet att *den som tror och bliver döpt han skall vara frälst* och ett vanligt onsdagsmöte blev det dopförrättning nere i Brosalen.

Att sitta i växeln på Gamla Bro kan ha sina fördelar. Om inte annars, så förstår man då att närradion och Midnattsropet har sin betydelse. Det ringer alltid människor som lyssnat till radion, som har synpunkter och som vill att vi skall be till Gud för dem. Vänner från hela landet, både kända och okända, hör av sig, för att få hjälp i förbön.

I början på mars startade närradiosändningar i Botkyrka/Salem söder om Stockholm. Det kändes verkligen som en seger att efter lång väntan och många papperskvarnar äntligen få börja radioverksamhet i detta förortsområde. Det är Karin och Berno Widén som främst står för att denna radio fungerar och sänder Maranatabudskapet. Tre halvtimmar och en hel timme i veckan sänder vi över denna vår tredje närradiostation i Stockholmsområdet.

Maranataförsamlingen i Stockholm är numerärt ingen stor församling men vi har en viktig funktion i den här tiden, att få vara en fristad dit människor kan komma, dit människor kan ringa och få hjälp. Jesus sa till Filadelfiaförsamlingen i Uppenbarelseboken: *Väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord ... håll fast det du har, så att ingen tager din krona.* Den krona du redan har.

Vi är vittnen

Jag fick en tanke häromdagen. Det var: Hur ska människor i den här tiden vakna upp, om ingen vittnar för dem? Det finns ju så mycket som upptar människors tid det de tror är rätt. Vad ska de kunna se sanningen i? Jo, det är genom mig och dig.

Det står i 2 Kor 4:6 *Ty den Gud som sade: "Ljus skall lysa fram ur mörkret" han är den som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte skall kunna sprida sitt sken.*

Det du och jag har upplevt måste vidare till andra människor. Då kommer också du och jag vidare. Ju mer vi ger ut, ju mer fyller han på. Ibland tycker vi att vi inte har något att komma med. Men det är ju inte genom oss själva det ska ske.

Det står vidare i 2 Kor 4:7 *Denna skatt hava vi i lerkärl för att den översvinnliga kraften skall befinnas vara Guds och inte något som kommer från oss.* Vi får inte

glömma Guds nåd emot oss, det är ju därför du och jag som upplevt Jesus kan komma vidare.

2 Kor 4:14-16. *Ty vi veta att han som uppväckte Herren Jesus han skall och uppväcka oss med Jesus och ställa oss inför sig tillsammans med eder. Allt sker nämligen för eder skull, på det att nåden genom att komma allt flera till del må bli va så mycket större och verka en allt mer överflödande tacksägelse, Gud till ära. Därför fälla vi icke modet, om ock vår utvärtes mänskliga förgås så förnyas likväl vår invärtes mänskliga dag efter dag.*

Vi om några måste leva så att människor ser att vi väntar Jesus. Vi vill inte bygga upp något stort i den här tiden, utav sådant som ändå inte är värt något i evigheten. Det står i 2 Kor 4:18 *Åt oss som icke hava till ögonmärke de ting som synas utan dem som icke synas, ty de ting som synas de vara allenast en tid, men de som inte synas de vara i evighet.*

Låt oss påminna varandra om att JESUS KOMMER SNART. Vi får be till Gud för varandra, att vi inte glömmar vår största uppgift här i tiden. Att vinna människor för Jesus. Till det är var och en som är frälst kallad. Det är det vi måste kämpa för tiden som är kvar.

I 1 Joh 1:1-3 står det: *Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett det vi skådade och med egna händer togo på, det förkunna vi, OM LIVETS ORD TALA VI.*

Ty livet uppenbarades och vi hava sett det, och vi vittna därom och förkunna för eder livet, DET EVIGA som var hos Fadern och uppenbarades för oss.

Ja det vi hava sett och hört det förkunna vi för eder, på det att också I må hava gemenskap med oss. Vi hava vår gemenskap med Fadern och med hans Son Jesus Kristus.

FRIDSHÄLSNING
May-Grethe Norberg

EFTERFÖLJELSE...

forts. fr. sid. 13

allt hårdare metoder. För att försäkra sig om laglydnad, tvingades alla medborgare som inte var judar eller morer att gå i kyrkan, fränvaro belades med böter. Här fanns nu enkla hantverkare, affärsmän och arbetare, vilka kunde diskutera skrifterna lika väl som vilken teolog som helst, som kallade kyrkobyggnaderna för "stenhögar" och som uppmanade sina övertygade att inte gå dit. Vederdöparna var därför socialt störande, ett politiskt hot och ett andligt anate-ma. Sålunda antog myndigheterna Theodosius och Augustinus vägar (se MR nr 11-12/85) och fångade upp hela grupper som förhördes och fängslades, ibland torterades och ofta dödades.

Sorgligt nog är faktum det att dessa barbariska handlingar regelbundet påbjöds och gillades av kyrkans prästerskap.

Hjältemod

Denna förföljelses vidrigheter är välkända, även om det inte finns någon exakt statistik att tillgå. Omkring 2 000 martyrer finns dokumenterade i Nederländerna, och ytterligare 2 000 i södra Tyskland och Schweiz. En framstående inkvisitör skröt över att han hängt 1 200 uppviglare under sin tid. Många fler dödsfall noterades aldrig eftersom hela byar kunde utplånas. En ledare, Paul Glock, satt fängslad i nitton år, och en annan Michael Sattler fick sin tunga utsliten och sin kropp märkt av heta järntänger innan han brändes till döds. Troende blev inlåsta i sina möteslokaler som sedan tändes på. Kvinnor och barn dränktes i floder eller brändes på bål. Ibland måste dessa avrättningar utföras i hemlighet eller nattetid, eftersom separatisterna var populära bland folket. Ofta innebar deras frid och hjältemod inför sin död ett vittnesbörd till andras frälsning, och det fanns aldrig någon tillstymmelse av bitterhet gentemot bödlarna.

En broders beaktelse utgör ett lysande exempel på detta: "Jag har plågats bort-

om all misär. Jag har blivit så utsvulten att jag ej längre kan äta eller dricka, min kropp är nedbruten. Jag har legat i mörker på hö, och skulle ha förfrusit om det inte vore för att Gud har styrkt mig. Dessutom har jag lidit svår tortyr två gånger av bödeln, som har förstört mina händer. Allt detta hade inte varit möjligt om inte Gud hade givit mig ett likaledes mått av sin kärlek... Emellertid, jag vet att Gud aldrig glömmar mig om jag får lida för hans ords skull. Jag vet att Gud arbetar med mig för

om korset finns den sanna församlingen".

Detta var ett eko av vad deras ledare undervisat. Eftersom de bemöttes av sådan fiendskap, utvecklade vederdöparnas lärare en absolut lidandelära. De började med Psalm 94:12 *säll är den man som du agar, o Herre* (engelsk övers.) och Hebr. 12:6 *den Herren älskar, den agar han*. Man utvecklade idén som uttrycks i Rom. 8:17 *så äro vi ock arvingar och Kristi medarvingar, om vi eljest lida med honom, för att också med honom bliva*

var, slaktfår. De måste bli döpta i ångest och bedrövelse, vedermöda, förföljelse, lidande och död... Du vet mycket väl att det inte finns någon annan väg. Kristus måste fortfarande lida genom sina lemmar." (Se också Kol. 1:24: *Nu gläder jag mig mitt i mina lidanden för eder; och vad som fattas i det mått av Kristus-bedrövelser som jag i mitt kött måste utstå, det uppfyller jag nu för hans kropp, som är församlingen.*)

Dessutom ansågs lidande och förföljelse ha en renan-

Romerska präster försöker förmå martyrer att avsvärja sig sin tro.

mitt bästa och att mitt lidande är ett tecken på hans kärlek gentemot mig... Må Gud förlåta dig och alla de kära människor som falskeligen anklagat mig inför dig."

Dessa separatister erbjöds många chanser att ta tillbaka och ångra sig, men väldigt få gjorde det. En huttersk broder (en gren av vederdöparna) skrev om sådana att då de återvände till de människor som levde i dryckenskap och utsvävningar blev de hälsade med orden: "Bra gjort! Det var rätt av dig att lämna den där sekten och bli en god kristen."

Läror och lidanden

Ändock vägrade majoriteten av dem att förneka sin tro, och delvis var orsaken den att vederdöparna uppfattade varje lidande man fick utstå som det säkraste tecknet på att man hade Guds välbehag över sig. En bondkvinna sa till en präst: "Er Kristus ger er inget lidande", och en annan påpekade: "Endast där du hör

förhärsligade." och även Jesu uppgift som den lidande tjänaren. Resultatet blev en stark tro på församlingen som Guds lidande folk.

De fann ytterligare bevis för detta genom den tidiga församlingens skrifter såsom Klements brev, Hermas Herde, och speciellt i Eusebius bok "Församlingens historia". De kom fram till att församlingen stod i centrum för ett andligt krig mellan ljus och mörker, mellan Gud och Satan. De heligas kamp i fängelsehålor och på bål likställdes med Jesu kamp mot demoniska härskaror. Seger kom genom det som verkade som ett nederlag, glädje genom sorg, liv genom död. Jesus behövde ett folk på jorden genom vilket han fortfarande kunde lida, dö, uppstå och triumfera. Även innan det första dokumenterade vederdöpardopet, som officiellt sett startade denna rörelse, hade en ledare vid namn Grevel skrivit: "Sanna kristna är får mitt ibland ul-

de effekt på själen. Den lidande drogs närmare till Gud och Gud till den lidande, vedermodan blev den eld som luttrade guld, Jesus, i det mänskliga hjärtat. En tidig martyr, Jakob Huter, skrev: "Korset och vedermodan smyckar i sanning alla Guds barn; det är en underbar ära i Guds och de heligas ögon." En annan ledare kommenterade: "På samma sätt som vatten inte kan släcka min törst om jag inte dricker det, eller bröd kan stilla min hunger om jag inte äter det, kan inte heller Kristi lidande bevara mig från synd om inte han lider i mig." Denna princip blev så betydelsefull i vederdöparnas liv i efterföljelse att man myntade uttrycket: En kristen utan lidande är som en otränad läkare.

Tillväxt

Även om inte alla vederdöpare gick så långt i sin undervisning, var i alla fall martyrskapet för dem behövligt såsom ett "blodets

dop", och man var ense om att förföljelsen utgjorde så- den för församlingens till- växt. De upptäckte, som den tidiga församlingen gjort att ny växt kom från martyrer- nas blod (semen est sanguis Christianorum). Mennoniter- nas grundare, Menno Si- mons, leddes själv denna väg då han bevittnade en ve- derdöpmartyrs död. Där en dog såg det ut som om en handfull andra tog hans plats. Så småningom märkte de världsliga myndighe- terna detta och valde milda- re bestraffningar, såsom korta fängelsestraff och konfiskering av ägodelar.

Det är viktigt att lägga märke till skillnaden mellan dessa bröders lidande och

den längtan efter Jesu an- dra tillkommelse som fanns i andra församlingar. I deras många skrifter om sitt lidan- de förtäljs att samtidigt som de var redo att dö för Jesus, hade de också en stark vilja att leva och vara med sina syskon för att bygga upp församlingen på jorden. De- ras tro var starkt rotad i det närvarande och deras liv på jorden då de evangeliserade, fostrade lärjungar och byggde en helig, avskild för- samling, kännetecknades av förnöjsamhet och glädje. Lidande provocerades inte fram medvetet utan accep- terades med glädje då det kom. Och lidandet kom ef- tersom det utgjorde ett oundvikligt svar i kampen

mellan mörkrets makt och Jesu ljus. En vederdöparle- dare, Hans Hut, sammanfat- tar det hela väl: "Dessa människor som nu lever i förnöjsamhet med Gud blir till åtlöje och en stötesten för hela världen. Tillsam- mans med Kristus blir de kallade för fanatiker och Belsebul. Allt de säger räk- nas som lögn i världen, och de blir själva kallade lögnak- tiga andar eftersom de avsä- ger sig världen och skickar sig inte efter denna tidsål- ders väsende."

Kortfattat, förde vederdö- parna tillbaka till försam- lingen kors-bärandet som hade gått förlorat. Då man läser deras manifestation, undrar man om det finns nå-

got överhuvudtaget i deras målsättning som kan ifråga- sättas: sanningsenlig un- dervisning; helig ordning och disciplin; avskildhet från världen; syskonkärlek; liv i gemenskap då man de- lade med sig av sina ägode- lar; att hålla alla bud om kär- lek. Detta var vad olikvän- kande församlingar hade försökt upprätthålla under århundraden, och blivit för- följda för av dem som vågra- de att acceptera de ödesdiga- ra följderna av Guds ord om att *gå ut ifrån dem och skil- jen eder ifrån dem, kommen icke vid det orent är.* (2 Kor. 6:17).

VI MÅSTE VÄNTA OSS DET SÅSOM KRISTI LÄRJUNGAR.

Under århundradena har vittnesbör- det av de troende som förföljts ut- gjort en mäktig kraft till att styrka för- samlingen och vinna själar för Jesus. Nya Testamentet klargör för oss att förföljelsen inte bara är möjlig utan oundviklig. Jesus själv sa "I skolen bliva hatade av alla för mitt namns skull" (Luk. 21:17). En församling som inte lider någon förföljelse från vär- lden eller falska religioner måste ifrå- gasätta om den lever i enlighet med Skriften. Förföljelsen är beviset för den andliga striden i vilken mörkrets makter försöker förstöra Kristi för- samling (Upp. 2:10). Den bekräftar att vi tillhör Jesus: "Tjänaren är icke för- mer än sin herre. Hava de förföljt mig, så skola de och förfölja eder..." (Joh. 15:20).

VI MÅSTE GLÄDJA OSS I DEN SOM GUD VILL.

Förföljelse borde få oss att fröjdas ty, även om människor motsätter sig oss, har vi vår lön i himlen (Luk. 6:23). Det är en identifika tion med Kristi kors: "Men om någon får lida, för att han är kristen, då må han icke bly- gas, utan prisa Gud för detta namns

Vår ställning gentemot förföljelsen

Av TREVOR SAXBY

skull." (1 Pet. 4:16). Det skall tålmo- digt och ståndaktigt uthärdas (Jak. 1:2-4, 1 Petr. 2:20). Förföljelsen inne- har en återlösande kvalitet då vi får dela Jesu lidande för mänskligheten (Kol. 1:24). Och den gör våra hjärtan mjukare så att vi kan ta emot och ge tröst åt andra som har bedrövelse (2 Kor. 1:4).

VI MÅSTE VÄLSIGNA VÅRA FIENDER.

Skriften förbjuder, och Jesu kärlek i våra hjärtan tillåter oss ej, att ge igen på våra förföljare. Vi ska inte hämnas utan lita på Gud för vårt beskydd. Vi ska välsigna våra fiender, bedja för dem, göra gott mot dem och på så sätt övervinna det onda med det goda (Rom. 12:17-21, Matt. 5:44). Även om vi bör tala goda ord då man talar illa om oss (1 Kor. 4:13), söka någon vis man som kan bli skiljedomare mel-

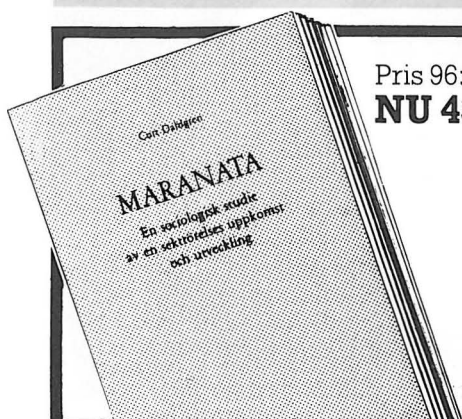
lan sina bröder (1 Kor. 6:5) och till och med någon gång vädja till världsliga myndigheter, som Paulus gjorde till Kejsaren (Apg. 25:11), så bör vår grundinställning vara icke-motstånd. Våra vapen är inte världsliga utan andliga (2 Kor. 10:4), och det är vår tro som övervinner världen (1 Joh. 5:4).

VI FÅR INTE KOMPROMISSA MED GUDS SANNING

Den största faran med förföljelse är frestelsen att kompromissa med evangelium. Då Jesus konfrontera- des med sina kritiker, avslöjade han dem ofta genom att säga just det som förargade dem mest. Hans ord utgjorde en dom över dem: "Hade jag icke kommit och talat till dem, så skulle de icke hava haft synd; men nu hava de ingen ursäkt för sin synd." (Joh. 15:22). Såsom varande hans lär- jungar måste vi vara lika frimodiga att avslöja synden och inbjuda män- niskor till omvändelse. Precis som Wesley sa:

Skall jag frukta för en syndfull människa då Anden leder och bevarar mig? Eller, oförfärad i ord ochandel vara ett sant vittne för min Herre?

Må detta bli ropet från varje sann kristen då den ställs inför förföljelse.

Pris 96:-
NU 43:-

En sociologisk studie av en sektrelses uppkomst och utveckling av CURT DAHLGREN. Maranatas uppkomst skildras mot bakgrund av Pingströrelsen. På enkelt och lättfattligt språk beskriver Dahlgren Maranatas utveckling fram till 1981. Det är den första grundliga undersökningen av Maranata.

Sänd mig mot postförskottex av boken MARANATA á 43:-

Namn:.....

Adress:.....

Postadress:.....

Orderadress: MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm 08/235 230

HERRENS PÅSK

forts. fr. sid. 9

uppfattningar att frälsas ifrån om vi ska vara med om den här välsignade frigörelsen. Det som med nödvändighet måste leda till en permanent skilsmässa var inte vad folket representerade i sina egna resurser, men det de representerar genom den gudomliga kallelsen. Var den kallelsen verklig och uppgiften tillräckligt stor så att det fanns någon inspiration att gå in under den? Eller såg den för enkel och anspråkslös ut i jämförelse med alla de alternativ som låg vid deras fötter? Alternativet att t ex bilda en opinionsrörelse i Egypten med avsikt att reformera och förbättra världssriket, höja standarden och folkmoralen?

Präst för mänskligheten

Men var uppgiften tillräckligt stor och meningsfull — att bli präst för mänskligheten? Man ställer den frågan när man ibland ser hur människor reagerar inför Guds ord och inför kallelsen. Är det något större, märkvärdigare och mer attraktivt att bli något i den här världen? Så använder man sin religiositet, sin religion och kanske delvis också sin vision på ett felaktigt sätt. I stället för att skilja sig från världen så integrerar man sig med den för att förbättra den. Men Gud har inte kallat oss att försöka förbättra världen. Han har kallat oss ut ur den. Skilsmässan måste komma och den måste bli permanent. Det måste bli en geografisk, andlig, moralisk och intellektuell distansering — en fullständig skilsmässa mellan

Israels folk och Egypten.

Det är inte lätt att sjunga Sions sånger på främmande territorium, inte lätt att vara inspirerad och ta ner harporna och sjunga Sions sånger på otronns område. Man måste in på trons område och det har inte vi utvalt. Det har Gud gjort. Trons område är den nytestamentliga motsvarigheten till landet, vars gränser vi nyss talat om. Trons väldiga land och område, kontinenter och världar, det är Herren Jesus Kristus. Man kan hålla på hela livet och man blir aldrig fullärd. Kristus är mer, han är mer än ett land, han är mer än en stad, mer än en kontinent, han är mer än universum. Att vara i Kristus är att vara i oändligheten. Att vara i Kristus är att vara i härligheten, att leva i gudomligt överflöd. Det gör oss aldrig till giriga, maktmedvetna eller ärelystna personer, men gör oss till tacksamma Guds barn.

En svit i nya Jerusalem

Vi har inte två rum och kök bortom döden, vi har en svit i nya Jerusalem. Där har vi gator och torg som är vår tillhörighet. Under turistresan som vi nu gör är det bra att ha så litet som möjligt med sig. Ju mindre vi har ju mindre bekymmer blir det. Dels blir det lindrigare, man behöver inte bära så mycket och dels slipper man ha tullen jagande efter sig. Allt ska kontrolleras värderas, bestämmas och taxeras och så får vi betala väldiga summor för det som inte har något värde, men som vi ändå fått med på resan. Vi har ett mål bortom tiden, ett land, en stad vars grundval inte vacklar. Längtar du dit, upplever du främlingsskapet och

har det som ett kännetecken över ditt liv? Man kan aldrig slå sig till ro i världen, aldrig integrera sig med Egyptens livsstil och väsen. Till varje pris vill vi frigöra oss för att kunna följa Jesus på trons och frälsningens väg.

Fastän Mose hade alla teorier klara om Guds löfte till Israels folk, fastän han visste att det handlade om fyra sekel står det klart: *"Herren talade till Mose"*. Då fick ordet en fullständigt förnyad tyngd och ett helt nytt innehåll. Guds folk är alldeles för teoretiserade — och för all del — det är inte fel att ha kunskaper. Men om kunskapen blir en död massa som man förvarar under bevakning uppe i hjärnkontoret, åstadkommer det inget annat än tvivel och mörker. Ty den kunskap man har måste levandegöras.

Kunskapen blir levande när någon talar. Allt det som står skrivet kan läsas in och budskapet kommer att upplevas på ett område och på ett sätt. Men när någon börjar tala budskapet förmedlar det helt andra intryck. Gud har själv valt texten när han kommer till Mose och talar till honom. Det är det levande ordet vi nu behöver.

I Getsemane säger Jesus: *"Fader, låt denna kalk gå mig förbi"*. Man kan inte uttala vad Jesus upplevde där. Han upplevde sin fullständiga begränsning och tyckte sig inte mäka med uppgiften som Fadern hade anförtrott honom. Eller var det så att han upplevde skilsmässan från Fadern så förfärlig så det blev helvetet för honom? Han kunde inte tänka sig att för ett enda ögonblick bryta förbindelsen med Fadern. Hela hans liv hade han bevisat att hans uppgift var att göra Faderns vil-

VARJE FAMILJ...

forts. fr. sid. 3

dioprogram som han väcktes och blev frälst. Under programmet uppmanades att ta emot frälsning. Tage gjorde som de sa. Han böjde knä vid stolen och bad till Jesus och där upplevde han frälsning i sin ensamhet.

Därför ser Tage närradio-programmen som väsentliga. Han vet vad de betyder och åter och åter får han bevis för det.

7age var också på sjön en kort tid. Han var då bara 16 år. Han tog hyra på en båt som skulle gå till Västindien, men hoppade av redan i Malmö. Det var hans andra och sista resa. Efter frälsningsupplevelsen två år senare var det andra intressen och ambitioner som uppfyllde honom. Han blev evangelist och som sådan har han verkat i många år.

— Mitt första möte med Maranata var 1961 då jag var hemma för att vila efter en påfrestande tid på fältet. Det var möte i Uppsala där jag hade mitt föräldrahem. I

det mötet upplevde jag en ton som innebar frihet och förnyelse för mig.

— Efter som tiden gått har ju Maranatabudskapet blivit allvarligare och fått större

konsekvenser med sig.

Gertrud kommer från Göteborgstrakten där hon blev frälst i 10-årsåldern. Vid ett tillfälle råkade hon som barn lyssna till en Maranata-

Ulla Näsholm intervjuar Magdalena och Elisabeth.

ja. Han tog inget av sig själv, talade icke av sig själv, gjorde inget av sig själv. Han kom inte i sitt eget namn för att förhärli-ga sig själv. Han kom för att peka på Fa-dern och uppenbara Faderns härlighet.

Så står Jesus i Getsemane. Himlen vän-tade nu på hans slutliga avgörande. "*Her-re låt denna kalk gå mig förbi; dock ske icke min vilja utan din*". När han gett det beskedet drar Fadern sig tillbaka och så överlämnas Jesus till hedningarna. Så förs han svag och tillintetgjord ut till Golgata. Han är så svag att han inte ens mäktar att bära sitt eget kors.

Ser du kronan han bär, kronan av tör-nen? Vad är det som sargar människornas tankar, förstör deras tankeliv och bryter sönder det? Det är törnet, den timliga omsorgen, bilden på materialismen och egoismen.

Det finns en periodicitet i Guds rike. Vi har läst om Herrens påsk som är i en be-stämd månad och en bestämd dag då offret ska tas ut. Det skall tas ut den ti-onde dagen. De tio dagarna är bilden på Guds ord. De tio dagarna garanterar att ingenting har blivit glömt eller utelämnat. Det är tio budord, tio kameler, det är också tio jungfrur som gick ut. Tiotalet är bilden på fullheten.

Offret tas ut

När allt har kommit med i uppenbarelsen då tas offret ut och då möter vi honom som var uttagen som Guds offerlamm in-nan jordens grund var lagd. Innan Adam gick in i släktet var Jesus Guds offer-lamm.

"Men om hushållet är för litet till ett

lamm, så skola husfadern och hans när-maste grannar taga ett lamm tillsammans..." (vers 4)

Det blir för stort för bara en familj. Då får man kalla till sig grannen... Där ser vi Jesus. Hans offer är för stort för bara en nation, för bara ett folk. Därför inbjuder Gud nu genom Jesus Kristus detta väldiga offer också hedningarna att komma till frälsning.

Se, hur allting passar in i bilderna. Vi skulle kunna fortsätta och läsa med var-andra om hur underbart allting är tillrät-talagt med avseende på alla detaljer. Det var viktigt att offret var ett år gammalt, inte två månader, men ett år. Det ska va-ra provat så att felfriheten inte var tillfäl-lig men något konstant. I 33 år hade Je-sus prövats i alla avseenden och det fanns inga brister hos honom. Så utvaldes och avskiljdes han som offerlamm.

Så står det klart och tydligt att offret skulle behandlas på ett alldeles speciellt sätt. Det skulle ätas upp med huvud, föt-ter och innanmäten. Huvudet, där har vi Jesu rena tankeliv. Vi skulle äta hans kött och dricka hans blod för att få delaktig-het i hans renhet. Det fanns ingen rebel-liskhet eller knorriskhet hos Jesus, ingen-ting av kritik eller oppositionslusta mot Gud. Fötterna det var vandeln. Det fanns ingen som kunde anmärka något emot honom med avseende på hans vandel. Såg man på hans yttre var han felfri. Gran-skade man hans inre från eviga höjder var han felfri. Och alltsammans det här skulle vi tillägna oss. Men innan dess skulle blo-det strykas på dörrposter och dörrträn. Då visar det sig att påskan inte är en död ceremoni eller någon rit, inte magi eller

besvärjelse. Ty de som sitter innanför blodbestrukna dörrposter och dörrträn de har frid och blodet är grunden för deras frid.

De som sitter innanför blodbestrukna dörrar, har skor på fötterna, är färdig-klädda och utrustade med stavar i händer-na för att så fort som möjligt och med hast kunna bryta upp. Men de får inte lämna sina hem förrän allt är uppätet. In-genting skulle lämnas kvar, allt skulle ätas upp eller försvinna genom att förbrännas. Genom blodet har vi frid med Gud. När verkställaren av Guds straffdomar kom och såg blodet på dörrposten gick han förbi. Inne i hemmen var man samlad kring påskalammet. Påskalammet var inte grunden för deras frid, men förutsättnin-gen för deras gemenskap, de åt tillsam-mans. Åt med bittra örter och osyrat bröd.

Så visar det sig att skilsmässan inte be-står i yttre vanor och beteenden eller i åsikter. Skillnaden består i liv eller död. Det här folket var under samma dom som egyptierna, men de frälstes genom blodet. De tågar in i sin prästerliga gärning som Guds egendomsfolk, hans utvalda som skulle göra hans vilja och förmedla hans kunskap. Vi behöver höra Herrens ord, höra och höra igen. Vi behöver förnyas på ett sådant sätt att ytligheten eller för-flackningen inte intar oss, eller vi grips av världen och dess intressen, utan vi kan in-rikta oss att med omgjordade länder och koncentrerade samlas inför det stora må-let; att förverkliga Guds vilja i denna tid. Gud vill det. Låt oss ta emot budskapet och befrias från allt som är oss till hinder och fortsätta framåt i Jesu namn.

skiva. Det gjorde ett sådant intryck på henne att hon ald-rig glömde det. När hon flera år senare flyttade in till stan för att söka arbete, var det Maranatagruppen hon sökte upp.

— Det hade gått en tid, men jag hade inte glömt marana-ta och det blev mitt andliga hem.

I Göteborg träffades Tage och Gertrud och de gifte sig 1973.

— Då fanns det ingen stor-familj här, säger Gertrud. Det var flera som under åren undrade om vi inte skulle flytta till någon plats där det fanns en storfamilj, men vi kände att vi skulle vara i Gö-teborg.

— Det är viktigt att Gud får leda oss var och en och jag har sett hur han lett oss till olika människor och hur han hjälpt i många besvärliga si-tuationer.

— Vad jag menar är bara att man själv måste komma fram till hur man ska för-

verkliga budskapet. Man kan ju inte göra på ett sär-skilt sätt bara för att alla an-dra gör det. Det håller aldrig. — Vi har ju det här med sko-lan t ex. Jag tror att man ibland tänker fel när man tycker att någon annan ska ta hand om eller hjälpa mig med undervisningen. Det är en sak som jag personligen måste ta ställning till och ta konsekvenserna av. — Jag litar på Gud och om han ser att jag inte klarar av det sänder han någon till min hjälp. Det har jag varit med om. Men man får göra vad man kan och be Gud väl-signa det man gör.

En fråga där familjen Johansson gjort en in-sats är när det gäller att hjälpa föräldrar vars barn blivit tvångsomhänder-tagna. Man har ställt upp både med råd och med prak-tisk hjälp.

— Det är vår plikt att hjälpa

dem som har det svårt säger Gertrud. Att barnen blir omhändertagna verkar vara en sak som vem som helst kan råka ut för. Jag identi-fierar mig med mamman. Vo-re det jag skulle jag vara tacksam om någon tog emot mig eller ställde upp för mig.

— Överhuvudtaget tycker jag att varje familj borde öppna sina hem för fler än sig själv, om du förstår vad jag menar. Vi vill att vårt hem ska vara öppet också för andra människor särskilt för sådana som på något sätt kanske behöver vår hjälp.

— Prylar och hög standard betyder inte så mycket, ty-cker jag. Man ska inte ha det så fint att man inte kan eller vågar ta emot människor i sitt hem.

Tage är lite mer fåordig än Gertrud, men nu är han så inspirerad att han nästan avbryter i sin iver att ge ut-tryck för vad han vill säga.

— Vi har faktiskt upplevt en väldig förnyelse den här sis-ta tiden. Det har slagit ige-nom både i möten och i radioprogram. Det har t o m ringt människor som påpe-kat att de märkt detta, säger Tage. Han fortsätter efter-tänksamt och lite försiktigt: — Men ibland tycker jag kanske att vi i Maranata kan bli väldigt fastlåsta i attity-der och mönster. Det kan-ske är tid nu att pröva om. Vi måste nog agera utifrån vår lokala situation och inte bli så likriktade. Gud måste le-da oss till nya människor och in i nya sammanhang. En del av det har vi redan upplevt, men vi tror att vi har mer att både lära och upple-va. Men vi måste upp ur de gamla hjulspåren, menar han bestämt.

— Det allra viktigaste är än-då det fördolda böneum-gänget med Gud. Annars blir det så lätt andra intres-sen som tar överhanden, av-slutar han.

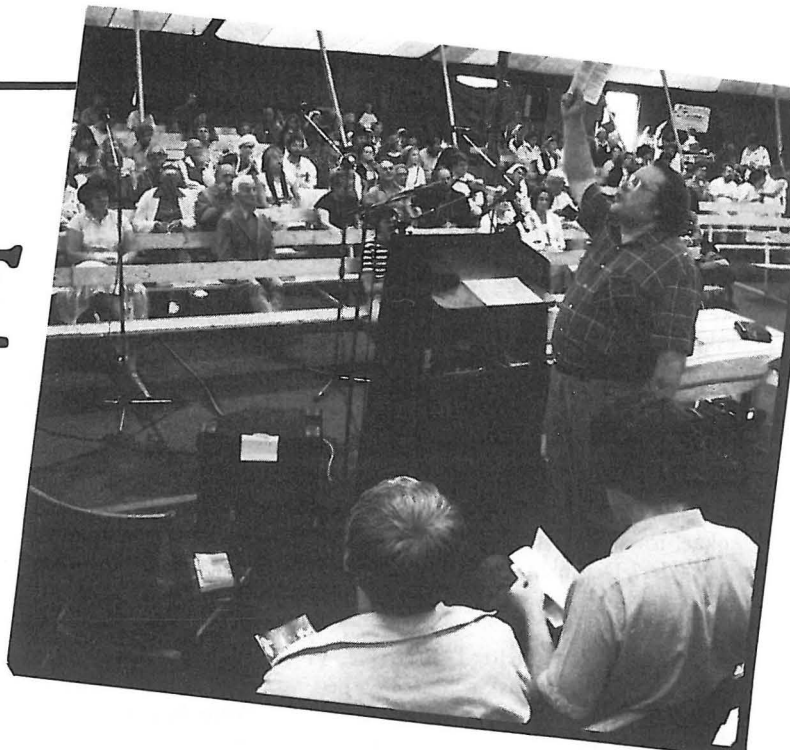
DET GAMLA EVANGELIET

Sida A

O, Jesus Du som fyller allt i alla
Det gamla evangeliet (Potpurri)
Gud som haver
Låt det ske O, Gud vi bedja
Underbar frid
Låt mig åter sjunga sången
Ej det finns en sådan vän
Han frälste mig

Sida B

Tro endast tro
Strömmar i öknen
Jerusalem
Gud tager vård om dig
Alla skall se
Mamma är det långt till himlen
Jag har ett land som väntar mig

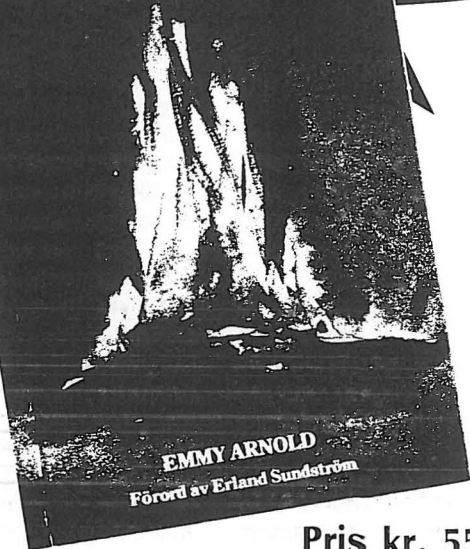
Arne Imsen sjunger med församlingen (4)

Pris kr 65:- (inkl. moms)
LP-skiva/kassett

Orderadress: **(MRM)** Box 344, 101 24 Stockholm

BOKNYHET!

FÖRENADE FACKLOR
- radikal kristendom i Hitlers Tyskland

Pris kr. 55:-

"Jag försökte genom bibelstudium och samtal föra människor till Jesus. Men så insåg jag, att detta inte uttömde vad Jesus begärde. Jag försökte finna en väg, som inte endast avsåg individuella själar utan också något konkret i det verkliga livet. Från denna tid förstod jag mer och mer människornas behov, fysiskt och psykiskt, materiellt och socialt, deras förnedring, exploatering och slaveri. Jag såg Mamons kolossala makt och förtryckets hårda stövel.

I våra små sammankomster i vårt hem blev det allt tydligare, att den första församlingen i Jerusalem var mer än en historisk tilldragelse, för det var här som Bergspredikan tog gestalt. Jesu väg var praktisk. Han har visat oss en väg, som säger: Om du har två rockar, ge då en till den som inte har någon. Ge mat åt de hungriga. Behandla människor som du vill bli behandlad. Detta är vägen till Guds rike."

Förenade Facklor är berättelsen om hur Eberhard Arnold försökte omsätta sin vision i praktiskt liv och om den följande konflikten med nazismen. Se även Lill Hafsahts artikel i föregående nr av Midnattsropet (1-2.1986).

På schemat i norska Pilgrimsskolan:

BARN I ANDRA LÄNDER

Intervju: ULLA NÄSHOLM

När det var konferens på Gamla Bro strax efter nyår träffade MR 7-8 norska barn som bor i storfamiljen i Brandbu utanför Oslo. Under höstterminen har de haft ett ämne i skolan som heter 'Barn i andra länder'. Det gjorde att de tog reda på hur andra barn har det, hur de bor, vad de äter och hur de går i skola.

Eftersom Pilgrimsskolan i Norge har kontakt med storfamiljen i Santo Domingo och många gånger skrivit till barnen i skolan där så tyckte barnen att de gärna skulle vilja göra något för barnen just i Santo Domingo. De visste ju att människorna där är väldigt fattiga.

Först hade de tänkt skicka ner saker till dem, men så kom de på att det var bättre att de skickade ner pengar så att det skulle kunna användas till frukost till barnen därnere.

— Vi vill ju gärna lära bar-

nen att dela med sig. Jag hoppas att vi lyckas med det. Det är väl så att när vi ger något så blir det liksom toppen av överflödet. Ibland tycker man att det skulle kännas mycket mera när man ger.

— Vi hoppas att barnen ändå skall lära sig att dela med sig och förstå behoven i andra länder och hos andra människor, säger Lill Haf-sahl, mor till fyra barn och lärare i Pilgrimsskolan.

Det finns ju så mycket överflöd och vi har det så bra här i Sverige och Norge. Finns det verkligen något som vi kan göra för att en utjämning skall ske och människorna börja ge något av sitt överflöd till andra som har det sämre ställt. Att det skall ske på ett naturligt och självklart sätt. Vi pratar lite fram och tillbaka och Mikael 11 år, har ett svar. En aning lillgammalt säger han som det mest naturliga i världen:

— Om man talar om Jesus så blir det en förändring.

En enkel lösning på ett svårt problem, men Mikael har mer rätt än han kanske anar. Har man upplevt vad Jesus gett oss då vill man verkligen dela med sig av den erfarenheten med alla de konsekvenser det har med sig.

Barnen i Brandbu har gjort en alldeles speciell insats för barnen i Santo Domingo. Storfamiljen förfogar över ett jordbruksområde och så kom man på att man skulle ta havren och binda den till kärvar och sälja den till jul då många människor vill ställa ut en julkärve till fåglarna. Över 300 kärvar har barnen själva bundit och sålt.

— Vi klippte av kärvarna för hand med en sax, berättar Mikael för oss.

Vi gissar att de vuxna inte lät barnen använda lien, — det är nämligen barnen som

gjort alla arbetsmomenten från att skära av axen, binda kärvarna, forsla dem till torget och sälja dem.

Sen stod barnen på torget i över 20 graders kyla och sålde. Kärvarna kostade 10 eller 15 kronor. De hade också en skylt där det stod textat: "Hjälp oss hjälpa barnen i Dominikanska Republiken". Och människorna köpte kärvarna och också en del andra saker som barnen hade gjort. Man bjöd in grannar och vänner till sin skolavslutning och där såldes det också en hel del saker som barnen hade gjort. Lärarna i den offentliga skolan var också inbjudna och de var mycket imponerade över pilgrimsskolebarnens insatser.

Missionsintresset är grundlagt hos barnen och de vill verkligen vara med och göra något och då förstås först och främst för

forts. sid. 26

Foto: THOMMY JACOBSSON

FADERS -famnen

Text: INGRID SETTERMAN

Dagen idag är en märklig dag, den är *Din*. Gårdagen är förbi, morgondagen vet Du inget om. Men dagen idag den har Du, den är *Din*.

En märklig dag var den dag jag fick gråta ut i Jesu armar. Som liten fick jag lära mig att bedja och tacka Herren. Att gå i söndagsskolan var lika självklart som att gå till skolan. När jag blickar tillbaka är det med tacksamhet till Gud för barndomshemmet, där det såddes ett frö.

Församlingen jag växte upp i som barn lämnade jag i de första tonåren, men längtan inom mig växte sig allt starkare och livet blev närmast outhärdligt. Det blir så när makter strider om ens själ och man inte ger sitt liv åt Herren utan tror att man ska klara sig på egen hand.

Efter ett antal år kom jag att få ett samtal med en metodistpastor. Han sade: "gråt ut i Jesu armar" och det var vad jag fick göra och hade längtat efter i alla dessa år. Men varför ska man gå med sådan längtan och ångest i flera år när man på ett ögonblick blir mottagen av Jesus som förlåter och läker alla sår.

Tiden som nu följde var underbar. Jag var glad och lycklig och så småningom kom jag med i en församling, blev döpt och upptagen som medlem. Nu kände min glädje inga gränser. Överfylld av Guds välsignelser kändes det som jag skulle sprängas, innan jag fick berättat detta förunderliga jag fått vara med om för mina vänner.

I min iver var jag naiv nog att tro att de skulle förstå, men snart nog begrep jag att för dem var det som ett helt främmande språk. Detta resulterade i att jag till slut tystnade. Att sluta upp med att tala om vad Jesus gjort för mig var en tragedi. Det var som att beröva sig själv livet.

När Herren låter sina rikedomar flöda över så har han ju en mening med detta. Han vill att vi ska ge ut av gåvorna vi fått mottaga fritt och för intet. Ger man upp blir det stagnation i ens liv och så blev det för mig. Jag började halta på båda sidor. Visserligen gick jag på möten, läste och bad, men något var fel. Ibland tyckte jag att Gud inte brydde sig om mig. Men tack och lov, Han överger oss inte. Närhelst vi vill komma tillbaka, är Fadersfamnen öppen för hela människan, och likaså för alla människor. Gud har inte anseende till person och ej heller till samfund, nej, *Guds församling* ska ryckas upp. Honom till mötes står det i bibeln.

I Hebr. 12:12-15 står det, *Alltså: stärken maktlösa händer och vacklande knän och gören räta stigar för edra fötter så att den fot som haltar icke vrides ur led utan fastmer blir botad.*

Faren efter frid med alla och efter helgelse, ty utan helgelse får ingen se Herren, och se till att ingen går miste om Guds nåd och att ingen giftig rot skjuter skott och blir till fördärv så att menigheten därigenom bliver besmittad.

En ny sång

I Babel Daniel helt utan
fruktan bad till Gud,
trots konungens oryggliga förbud.
Till lejonen han kastades,
men Daniels Gud förmår
att skydda när vi mitt bland lejon står.

Kör: Igenom tron de övervann,
och jag vill liksom dem — bli segervinnare.
Snart får jag lön ur Jesu hand,
när jag har hunnit himlens underbara land.

Då Sadrak, Mesak, Abed-Nego
vägrat böja knä,
för bildstoden som konungen befallt.
De kastas in i ugnen —
men Jesus är då där,
och skyddar sina barn som Han har kär.

Och Goliat så stor och stark,
med hån och djupt förakt,
förlöjligar den Gud som har all makt.
Då David fylld av trosvisshet,
med slungan slår ett slag,
och fienden får död och nederlag.

Jag kämpa vill den goda kamp,
och fullborda mitt lopp,
och tjäna Jesus troget utan stopp.
Rättfärdighetens segerkrans
skall Jesus sedan ge,
åt dem som älskat Hans tillkommelse.

PER-ARNE IMSEN

BARN I ANDRA...

forts. fr. sid. 25

barnen i andra länder.

Mikael vill gärna bli missionär när han blir stor. Då ska han predika om Jesus och som han säger "också hjälpa människorna med det dagliga arbetet."

Vi har fått så mycket. Låt oss dela med av det vi fått. Både av materiellt gott, vår kunskap och resurser inom olika områden, men framför

allt dela med oss av den andliga kunskap som blivit vår. Kanske får vi lära lite av barnen som på ett så naturligt och enkelt sätt visar att de vill vara med och hjälpa och visa delaktighet.

Så har de fått kontakt med eleverna i skolan *Dios es amor* som Comunidad Maranata har. Det blir ett utbyte över gränserna och det är lärorikt och inspirerande för barn att få kontakt med andra kulturer och livsmönster.

GUD OCH MAMON...

forts. fr. sid 5

lek som tar sig uttryck i en gemenskap som är fullständigt unik i världen. När en lem lider så lider alla. När en lem äras, så äras alla. Man upplever denna identifikation så fullständigt som Jesus själv uttalar i orden: "Vad I haven gjort mot en av dessa mina minsta, det haven I gjort mot mig." Och det vi har underlåtit att göra mot dem, det har vi också underlåtit att göra mot Jesus.

Halleluja, för en ny epok i församlingens historia, då vi får vända oss bort ifrån motboken och de mänskliga resurserna, och avvärjas allt det vi samlat på oss. Våra bankböcker, våra hus och ägodelar går, och vi lämnar det utan protester. Herren får ta hand om alltsammans. Vi avsägar oss den personliga dispositionsrätten till tillgångarna. Vi proklamerar att allt vad vi är och har tillhör dig, Herre

Jesus Kristus. Du ska få använda det i den sista jättelika missionsepoken som avslutar församlingens intensiva skördetid.

Låt oss tänka oss in i situationen att alla de samlade resurserna som de troende i vårt land och i världen har, helt plötsligt skulle ges åt Guds verk. Vilken missionsepok vi skulle få! Inte därför att vi helt plötsligt fick sådana otroliga resurser att förfoga över, men därför att så många skulle bli lösta från de närvarande tingen. Och samtidigt bli fyllda av Guds helige Ande och skickliggöras för att själv gå åstad.

Innan Jesus kommer, tro jag vi blir tvingade in i en situation där vi inte kan följa traditionella vägar och konventionella metoder för att få evangelium fram. Evangelium kommer då inte genom experter och specialister, igenom predikanter och ordinarie funktionärer utan genom vandrande män och kvinnor som har

frigjorts i djupet av sin inre värld. De har förlorat intresset och lusten för de närvarande tingen, och blir ett levande vittnesbörd om kärlekens makt att förvandla. De frigör och utlöser de eviga resurserna genom att provocera fram Herren. Ty genom sitt heloffer utlöser de Guds kraft.

Detta är Jesu kallelse och undervisning till oss allesammans. Det är kallelsens villkor, men också kallelsens välsignelse att få följa, att få ge, att få förmedla. Bli delaktiggjord av Guds rikets förpliktelser och förmåner.

Ynglingen var klok i ett avseende, nämligen att han gick med detsamma bort från Jesus. Många hakar sig fast vid Jesus och den kristna verksamheten utan att vilja gå efterföljelsens väg. Men de kommer inte fram på andra vägar än de Jesus har dragit upp. Vi ska inte göra om Ordet, eller göra krokigt det Gud har gjort rakt, utan böja oss för det, underordna oss och följa Jesus.

Premiär för RADIO MARANATA BOTKYRKA/SALEM 91,6 MHz

Måndag 19.30 - 20.00
onsdag 8.30 - 9.00
lördag 8.30 - 9.00
söndag 23.00 - 24.00

Ett Steg i Tro

ULLA JOHANSSON

Utan att tveka — tag steget i tro
ej mänsklig beräkning i sinnet får bo.
Om tvivel och oro vill störa din frid
förtrösta på Herren; som bär dig alltid.

Gud önskar redskap som lydiga är
som låter sig brukas och ödmjukhet lär.
Hur skulle Han annars för världen bli känd?
Hans eviga nåd, kraft och kärlek bli sänd?

Se stadigt på Jesus, din Frälsare kär
som allt har försakat att Fadern bli när.
Låt ingenting få dig att sänka din blick
låt ingen bortröva gudskraften du fick.

Då får du erfara att under skall ske
långt mera kan hända än du förmår be.
Var endast stilla, så rösten du hör,
som kallar dig följa — till seger dig för.

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Arabiska: Fred 20.30 - 20.45

Spanska: Fred 20.45 - 21.00

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00 - 8.30, sönd 9.00 - 10.00
Arabiska: Fred 17.30 - 18.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Radio Maranata, BOTKYRKA/SALEM, 91,6 MHz: Månd 19.30 - 20.00, onsd 8.30 - 9.00, sönd 23.00 - 24.00.

Arabiska: Lörd 8.30 - 8.45

Spanska: Lörd 8.45 - 9.00

Postgiro: 26 99 46-0

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro Pilgrimshem hotell

Studio 8-kanals demo studio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vxl)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72

Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium i Örebro, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte i Örebro (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Lilla Bageriets brödbutiker:

Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.

Telefon: 019 - 11 27 33

Öster: Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

Radio Maranata FM 95,3 MHz:

Tisd, tors o lörd 20.00 - 21.00

Onsd, fred o sönd 9.00 - 10.00

ANSLAGSTAVLAN

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. (Övriga möten se annons GP.)

Adress: Warfvingeska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz: Torsd 14.45 - 15.45, fred 11.30 - 12.00, 17.15 - 17.45

Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspresen)

Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

Välkommen till

våren och sommarens **KONFERENSER**

PÅSK ***på Gamla Bro*** **27-31 mars**

TORSK. PÅSKAFT. 19.30
LÅNGFRED. PÅSKD. ANNAND.
11.00, 15.00, 19.00

För inf. ring 08/23 52 30 Kjell Hägerman

PINGST

Tältnöten i Örebro

16 maj-1 juni

För inf. ring 019/964 72
Gunno Andersson

MIDSOMMAR ***i Ljungsbro*** **20-22 juni**

För inf. ring 013/681 61 Robin Widén

MARANATAfolkets **SOMMAR-** **KONFERENS** **19-27 juli**

För inf. ring 08/23 52 30 Kjell Hägerman

ARNE IMSEN, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Per-Arne och
Christina Imsen, Kjell Hägerman, Tage Johansson, Gustaf Jillker, Folke
Jacobsson, Hans Lindelöw, Robin Widén m fl.